

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

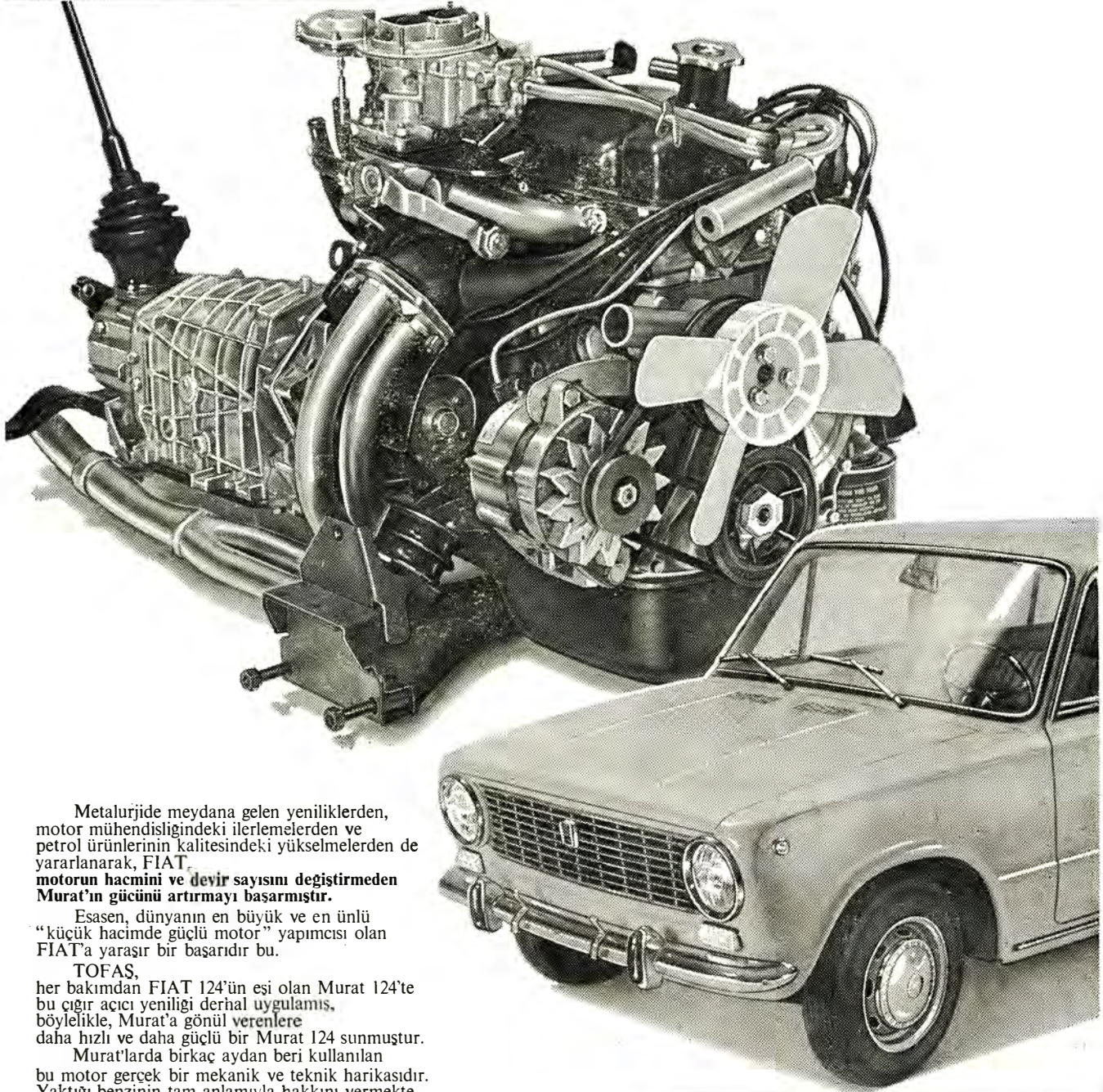
Akbaba ToTo'da!
5000 LIRAYA KADAR!
Kazananlar BU SAYIDA!

MELIH41

ALMANYA HATIRASI

Motoru simdi 70 beygirgücünde...

Metalurjide meydana gelen yeniliklerden, motor mühendisliğindeki ilerlemelerden ve petrol ürünlerinin kalitesindeki yükselmelerden de yararlanarak, FIAT motorun hacmini ve devir sayısını değiştirmeden Murat'ın gücünü artırmayı başarmıştır.

Esasen, dünyanın en büyük ve en ünlü "küçük hacimde güçlü motor" yapımcısı olan FIAT'a yaraşır bir başarıdır bu.

TOFAS, her bakımdan FIAT 124'ün eşi olan Murat 124'te bu çığır açıcı yeniliği derhal uygulamış, böylelikle, Murat'a gönül verenlere daha hızlı ve daha güçlü bir Murat 124 sunmuştur.

Murat'larda birkaç aydan beri kullanılan bu motor gerçek bir mekanik ve teknik harikasıdır. Yaktığı benzinin tam anlamıyla hakkını vermekte... elde edilen güç artışına rağmen eskisinden bir dirhem fazla yakıt harcamamaktadır.

Ve Murat 124, sahibine o benzersiz Murat tasarrufunu gene aynen sağlamaktadır.

MURAT Konforlu...
124 rahat...
hesaplı!

100.000 km.'yi aşan Murat'lar...

15 Kasım 1973 tarihi itibarıyla Murat'larıyla 100.000 kilometreyi aşanlardan Kulüp 124'e üye olmak için baş vuranların sayısı 411 olmuştur. Bunlar arasında, otomobilleriyle rektilifiesiz olarak 200.000, hatta 300.000 kilometre katetmiş birçok Murat sahibi de bulunmaktadır.

(Manajans: 3257 — 186)

AKBABA

Yıl: 51 Cilt: 25 Sayı: 50 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Kasım 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

APTALLIĞIN ÖTESİNDE

APTALLIK tehlikelidir. Zira her yaratığın beyni kendisiyle dış dünya arasında ilişki kurmaya yarayan uzundur. O'nun sayesinde yaratık çevresinin koşullarını anlar, sonra davranışlarını o koşullara uydurur.

Beyin yetersizliği demek olan aptallık çevredeki gerçeklerin anlaşılmasını önlediği için, doğru davranışları da olanaksız kılar.

Kişiler gibi toplumlar da aptal olabilir. Ya da aptallaşabilir. Kendisiyle ve çevresiyle ilgili gerçekleri farketme yeteneği azalan toplum doğru rota çizme olanaklarını yitirme tehlikesinde demektir.

Biz Türkler kendimizi tek tek düşünürsek elhak cin gibi kişiler olduğumuzu biliriz. Neylersiniz ki kişilerin keskin zekâsı onların bir araya gelmesiyle doğan toplulukların da her zaman aynı derecede akıllı davranabilmesini sağlamıyor.

Netekim geçmişte dönem dönem insanlığa deha ürünü denilecek kadar orijinal yönetim yenilikleri geliştirmiş olan kavmimiz zaman zaman kendine hiç yakışmayan kolektif anlayış yetersizliklerine düşmüştür.

Bugün ise çelişkili bir tablo karşımızdayız. Görüntünün iki bölümü birbirine o kadar karşıt ki, buna iki ayrı tablo diyebiliriz neredeyse.

Birinci tablo Türkiye'nin uyanmakta olan kesiminin görüntüsü. Burada gerçeklerden uzaklaşmak değil, gerçeklere gitgide yaklaşarak dış dünyayı gündün güne daha iyi anlayabilmek gelişimi var.

İkinci tablo ise yurdumuzun kaderini çizmede hâlâ etkili olabilen birtakım çevrelerin görüntüsü. Bunlar nedense gitgide beyin körlüğüne uğrayarak ülkemizin içindeki ve dışındaki gerçekleri farkedemez duruma sürüklüyorlar.

Tutunmalarına bakılırsa bütün ka-

rarlarının belkemiği hâlâ iki kelime-lik bir formül:

«Sağ — Sol.»

Büyüsüne inandıkları bir lâfi tekrarlaya tekrarlaya her sorunu çözümlenebileceklerini sanan ortaçağ mistikleri gibi, bütün hesaplarını ve bütün karar gerekçelerini o formüle dayandırıyorlar. Varsa yoksa sağ, sol!

— Şunlar sağ, şunlar sol... Şunlarla bir olunabilir, şunlarla olunamaz... Şu sollar sağa çekilse, şu sağlar daha sağa gelse, herkes sağ bir selâmet...

Sanki başka konu, başka ölçü, başka dert yok çevrede!

Söz konusu akhevveler soğuk savaş döneminin kendilerini bıraktığı yerlerde (otlayadursunlar demeyelim) gezinedursunlar, dünya gerçekleri çoktan bambaşka ufuklara yönelmiş bulunuyor.

Fransa Dışişleri Bakanı Michel Jobert önceki hafta parlamentoda şu tespiti açıkladı:

— Amerika ile Rusya dünya üstünde yepyeni bir pazarlığa oturdular; birinin ya da ötekini nüfuz bölgesindeki bütün sorunları kendi aralarında varmış oldukları özel anlaşmalara göre çözümlemeye çalışıyorlar.

Bu yeni ortaklığın haberini yabancı Bakanlardan almamıza hacet yok zaten; belirtileceği her tarafta göze çarpmakta.

Sayırsız rezalet yüzünden kendi ülkesinde yapayalnız kalmış bulunan ünlü komünist avcısı Richard Nixon'un yardımına yalnız ve yalnız Sovyet Rusya koşuyor. Resmi Sovyet gazeteleri Nixon'u Amerika'nın sol yorumcularına ve politik liderlerine karşı olanca güçleriyle savunuyorlar.

Kapitalist Amerika'nın başı kapitalist Avrupa ile belâda. Komünist Rusya'nın can düşmanı ise Komünist Çin.

— Demirel de hükûmeti kuramadı. —

— Benim toto da yattı Ecevit!..

Rusya ticaret ve sanayide Amerika ile gitgide hızlanarak işbirliği yapmakta. O işbirliği «dünya barışını korumak için elele jandarmalık» görevini de ister istemez yanında getiriyor. Görevin son uygulamasını burnumuzun dibindeki Arap — İsrail savaşının iki tarafa verilen buyruklarla durdurulmuşunda gördük.

Şimdi düşünelim: — Amerikan — Rus ortaklığı sağ bir güç müdür, sol bir güç mü? Tabii ne odur, ne de öbürü. Çıkar hesaplarının ortaya çıkardığı yeni bir gerçektir, o kadar.

Biz hem Rusya'nın, hem Amerika'nın nüfuz bölgesindeyiz. Yarın öbür gün iki ortağın karşımıza dikiliş söz gelişi şöyle demeyeceklerini kimse garanti edemez:

— Dünya barışı için Kıbrıs'ın Yunanistan'la birleşmesinin doğru olacağına karar verdik!

Kendi aramızda «asgari müşterekler» konusunda anlaşmış, ekonomik açıdan güçlü, sosyal bakımdan sağlıklı isek öyle bir müdahaleye karşı bir dereceye kadar olsun direnebilme için alabileceğimiz tedbirler vardır.

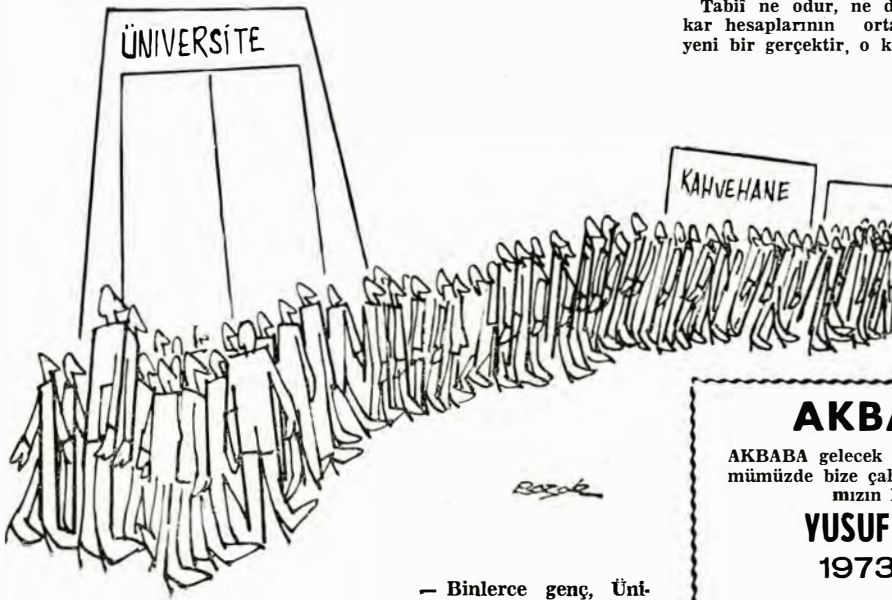
Değilsek...

O zaman her halde şöyle deriz:

— Durun hele, biz önce aramızdaki sağ — sol hikâyelerini birer sonuca bağlayalım, ondan sonra cevap verelim size!

Evet, aptallık her zaman tehlikeydirdir. Ama 1973 Türkiye'sinde çoktan modası geçmiş yâvelerin batağına saplanmak ve gerçeklerden kopuk formülleri hâlâ şaşmaz pusulalar gibi bütün rotaların dayanağı yapmak, aptallığın da ötesinde bir kafa derbederliğidir.

AKBABA

— Binlerce genç, Üniversiteye giremedi —

AKBABA 52 YAŞINDA

AKBABA gelecek sayısında 52 yaşına basıyor. Bu mutlu yıldönümümüzde bize çalışma ve yaşama gücünü veren sevgili okurlarımızın huzuruna özel bir sayı ile çıkacağız.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1973 - 1974 YARIŞMASI

Gelecek hafta

52. Yıldönümü sayımızda

Yalan Makinesi

MUZAFFER İZGÜ

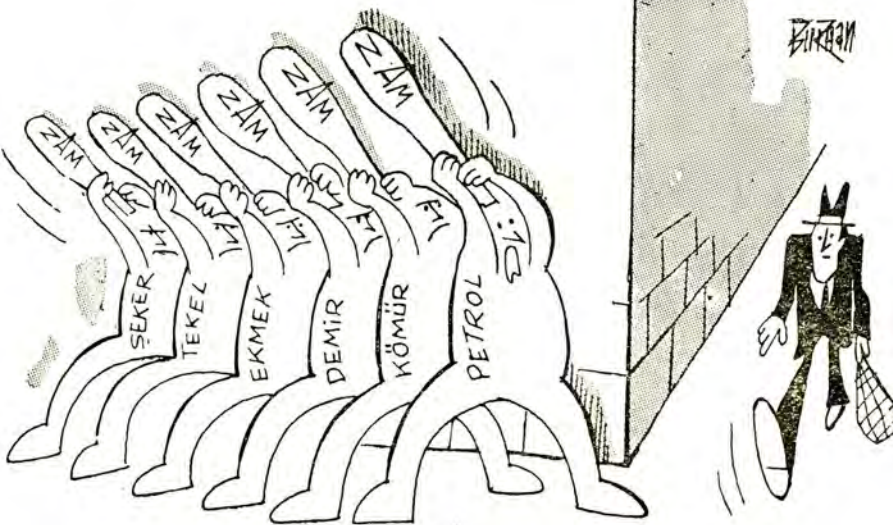
— Âbicim vallahi günlerce çalıştım, kafa patlattım, büyük bir şey icadettim... Benim zaten bir adım da icatçıyım... Şu piyasada gördüğünüz çok şeyin icadı bana aittir ama, ah şu çenem durmaz ki âbicim hemen birine söyleyiveririm, ondan sonra benim icadımı, sanki kendilerinin icadıymış gibi tutar yapar, piyasaya salarlar... Bugüne değin ne leke ilaçları, ne basur ilaçları, ne ekzema ilaçları keşfettim âbicim, sonra hani yuvarlağın içinde yuvarlak, çiziyorsun çiziyorsun, bir yığın yuvarlaklar çıkıyor, işte onu da ben icadettim âbicim... Benim babam da dedem de icatçıymışlar âbicim... Hani şu sigara ağızlığı vardır ya, onun mucidi benim rahmetli dedem, filtrelili sigaralar ortaya çıkınca, o kadar koştum âbicim, bunun patenti dedeme aittir, parasını verin, diye, hiç dinleyen çıkmadı... Sonra rahmetli dedem, Adana kebabını da icat etmiştir âbicim, onca kebabçı dünyanın parasını kazandırır, ama bizi hiç görmezler. Rahmetli babam bu iş için Adana'ya çok uğraştıysa da bir fayda vermedi, beş kuruş alamadık âbicim... Babam, o da menemen'i icat eden adamdır... O güne değin yumurtanın içine soğan koymayı, peynir koymayı akıl etmişler ama yumurtanın içine ilk kez domates koymayı düşünen rahmetli benim babamdır... Ninem, sigara böreğini, halam lokmayı icat eden insandır, amma şimdi bunu söyledim mi gülüyorlar bana âbicim... Baktım gördüm ki, bizim sülâle hep boğaz üzerine icatlarda keşiflerde bulunmuşlar, ben de makine üzerine, ilaç üzerine çalıştım... Bak işte, şu gördüğün makine âbicim, töbe olsun tam dört yılını aldı, amma gel de patentini alabilirsen al, seni dinleyen kim... Bakma öyle küçücük kutu olduğuna âbicim, şuradan çıkan iki tel var ya, bak işte şu kırmızı teli insanın ayağına bağlayacaksın, mavi teli de kulağının birine... Ossat o

kişinin yalancı bir kişi mi, doğru bir kişi mi olduğunu şuradaki lâmba şıp diye gösterir âbicim... Artık yalancılığın azlığına çokluğuna göre bu lâmba az yanar, çok yanar... Amma patentini vermiyorlar ki... Ben bilmem böyle şeyleri âbicim, bana akıl verdiler: «Çık valiye» dediler... Ben de tuttum çıktım vali beyin yanına... Vali beyin yanında birtakım kişiler oturuyordu. Bir elimde dilekçem, bir elimde makinem, uzattım dilekçeyi... Okudu okudu, sordu: «Hani, şu elindeki makine mi?» dedi. Ben de: «Evet vali beyim» dedim... Makineye baktı baktı, yanındakilere sırtı tuttu: «Olmaz öyle şey» dedi. Sen olsan ne dersin âbicim, hemen tellere yapışverdim: «Vali bey, şu teli ayağına şu teli de kulağına bağlayın, çalıştır, yım makineyi» dedim... Keşke demeseymişim âbicim, bi kızdı bi bağırdı ki, dilekçemi fırlatarak: «Haydi defol!» dedi... Hayat memat meselesi âbicim, malumun patentini alacağım, piyasaya süreceğim, zengin olacağım... Onun için vali beyin yanındaki iri yarı bir adamı göstererek: «Vali beyim, isterseniz şu beyde deneyelim» dedim... Vay, sen misin bunu söyleyen? Adam bi kalkıversin ayağa: «Ulan sen benim kim olduğumu biliyor musun, ben buranın parti başkanıyım ulan, makineni deneyecek başka adam bulamadın mı ulan!»... Nerdeyse dövecek adam beni... Amma ben karar vermişim, makineyi deneyecek ve patentini alacağım... Öteki göbekli adamı gösterdim: «Beyim, dedim, isterseniz bu beyefendide deneyelim»... Aman Allah, adamın üzerine bir yürütişi var: «Sen beni biliyor musun, ben bu

memleketin emniyet müdüriyüm anladın mı sersem herif, kaz herif, ebleh herif!» İyi, kaz herif, ebleh herif, sersem herif amma, bizim bunca yıl çalıştığımız, emeklerimiz n'olacak? Olacağı yok âbicim, bir zıl, girdi içeri bir polis, beni kulağımdan tuttuğu gibi dışarıya attı... Polise bile o iştahta yalvarmışım âbicim: «Tak şu teli ayağına, şunu da kulağına» Polis de sordu: «Nolacak?» diye. Dedim: «Yalancı mısın, doğru musun makine onu gösterecek» Allah, köprüverdi adam: «Şükret seni tımarhaneye göndermiyor, buradan bırakıyorum» dedi. Biz âbicim, icat makinemiz elimizde çıktı dışarıya... Ne yaparsın, ne edersin, şaşım kaldım... Panna akıl verdiler yine, Ankara'ya git, dediler... Giltmeyip ne yapacağım? Kalktım gittim Ankara'ya... Bana tenbih etmişlerdi: «Bakana çıkmadan önce, genel müdürün yanına çık» diye... Ben de öyle yaptım... Genel müdürün yanına çıktım, temennayı çıktım: «Beyim, dedim, büyük bişey icat ettim, işte şu kolumun altındaki.» «Nedir ki o?» diye sordu. «Beyim makine, dedim, insanın yalancı olup olmadığını gösteriyor, inanmazsanız bir deneyelim.» Adam hop oturdu hop kalktı masasında, bağırdı: «Benim üzerimde mi, benim üzerimde mi?» diye... «Hı!» demişim... Amman âbicim, ne sert, ne ters adamlar oluyordur şu genel müdürler, beni öyle bir kovuşu var ki odasından, sorma... Dışarı çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyorum, baktım biri dokunuyor omuzumdan: «Gel, seni genel müdür çağırıyor» diye... Hay ulan yaşşadık... Girdim içeriye... «Eana bak, dedi, sen en iyisi müs-

teşar beye çık, ona göster makine-ni.» «İyi beyim» dedim... Bir odacı kattı yanıma, vardık müteşar beyin odasına... Aldılar beni içeriye... Öyle koltuklar ki âbicim, gömülüvermişim içine... Müteşar bey: «Buyrun, sizi genel müdür bey bana göndermiş» dedi. «Makine için beyim» dedim... «Kota mı?» «Yok beyim, toka makinesi falan değil, yalan makinesi...» Gösterdim makineyi: «Bunu ben icat ettim, şu telleri insanın ayağına ve kulağına bağlayınca, şuradaki lâmba o insan yalancı mı, değil mi onu gösteriyor... Şu düğmeye basınca da, o insanın yağı olup olmadığını gösteriyor...» Müteşar bey de kızdı köpürdü: «Demek yalancılık, demek yağcılık makinesi ha? Bunu bana genel müdür bey gönderdi ha!» Ben saf saf: «Bi deneyelim mi beyim?» diye sordum. Öyle bir defol'la karşılaştım ki, sanki bakanlıkta top patladı sandım. Çıktım dışarıya... Defol patlamasından bakanlık ayakta... Herkes bana bakıyor... Bazı memurlar yanıma yaklaşıyor ama, bir şey sormaya cesaret edemiyorlardı... Biraz sonra bir baktım, bir el omuzumda: «Gel, seni müteşar bey çağırıyor.» Girdim içeriye... «Bana bak, dedi, böyle önemli icatların patentini bakan bey veriyorlar, bu bakımdan bakan beyin odasına gireceksin... İstersen onun üzerinde deneyebilirsin.» «Beyim, dedim, kim olursa olsun benim için farketmez, yeter ki denesinler, inansınlar ve patentimi versinler.» Bir odacıyla bakan beyin odasının kapısına geldim. Odaya giren çıkan belli değil... Bir yığın kalabalık... Sağolsunlar, hepsi de meraklılar, koltuğumun altındaki şeyi soruyorlar, ben de onlara: «Yalan makinesi, diyorum. Yalancı insanla yalancı olmayan insanı belli ediyor. Şimdi bakan beyin yanında deneme yapacağız.» Deneme yapacağız lâfını duyanlar, bir bir çekip gidiyorlar bakanın üyeyin yanına girmeden... Odacının söylediğine göre, onlar milletvekillerimmiş âbicim... Niye çekip gittiler bilmem ki... Bir baktım salon bomboş, sekreter kız bana: «Hadi, dedi... Girdim içeriye... İçerde üç beş kişi oturuyorlardı, bakan bey de onlara: «Hayır hayır, bundan böyle hiç elektrikler kesilmeyecek, tedbirini aldık» diyordu... Onlar çıkınca bana döndü: «Evet, nedir istediğin?» diye sordu. «Beyim, dedim, yalan makinesi icat ettim. Kime takarsan tak, yalancı olup olmadığını gösteriyor.» «Ha, öyle mi?» dedi. «Deneyelim bir...» Nasıl sevinmişim âbicim, o güne dek ilk kez kendinde deneyecek bir adam bulmuşum, hem de okkalı bir adam ki ne adam... Takıverdim telleri bakan beyin ayağına ve kulağına, bastım makinenin düğmesine... Lâmbaya bakıyorum, lâmbada en ufak bir kırmızı yok... Yahu olmaz, kime takarsan tak, o insan ne kadar doğru olsa bile azıcık yalan tafaftı vardır, şu körolası lâmbanın sigara közü gibi de olsa kızarması gerek... Yok, mümkün yok, lâmba kırmırmıyor... Tekrar yapıyorum düğmeyi, tekrar açıyorum, hayır kırmırmıyor... Deli olmak işten değil... Bakan beye: «Bozuldu galiba...» diyorum. «Yoo yoo, diyor, ben dünyanın en doğru insanıyım, ondan yanmıyor lâmba.»

Petrol zam yapılması bekleniyor. — Gazeteler —

Petrol — Önce ben vurayım, arkadan da siz vurursunuz!..

«Beyim azıcık da olsa kızarması gerek.»

Bakan kızıyor:

«Ne yani beni illâ ki yalancı mı yapmak istiyorsun?» diyor... Sonra âbicum, telleri koparır gibi çıkardı bakan bey, bana kapıyı göstererek: «Çek bakalım arabayı, dedi.»

Ardından da söylendi:

«Bozukmuş, makinesi bozukmuş. Madem bozuktur, neden alır gelirsin tâ yanına dek... Ben her zainan doğruluğumla, yalan söylemediğimle övünmüştümdür anladın mı?»

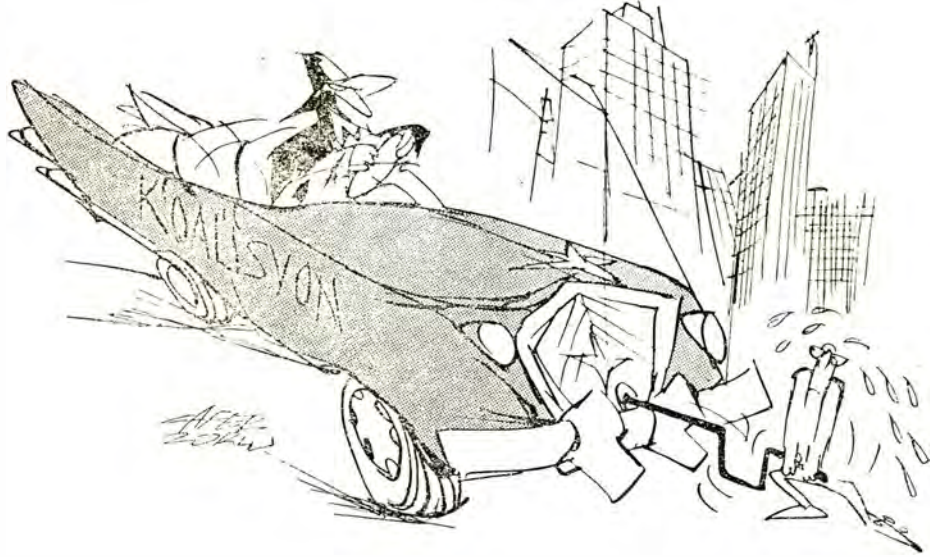
Dışarı çıktım âbicum, içimde bir kurt ki ne kurt, yahu ne olur bu makineye?... Hemen oracıkta ki lâmbanın düğmesini çevirdim âbicum, salonun lâmbası yanmıyordu, ceryan kesilmişti...

«Tamam, diye bağırdım, ceryan kesilmiş, ceryan kesilmiş!..»

Koştum bakanın odasına ama, bakan bey özel kapıdan çıkıp gitmişti...

Şimdi sen bana akıl ver âbicum, ben bu makinenin patentini almak için kimin yanına gideyim?

Muzaffer İZGÜ

Vatandaş — Önce oy at, sonra kol at!..

BİRTAKIM toplum bilim uzmanları ortalığı karma karışık eden bir düşünce sürdüler piyasaya. Diyorlar ki:

— Toplumun donuk durumu herkesin rol ezberlemiş birer oyuncu gibi davranmasından ileri gelmektedir. Eğer insanları rollerinin dışına çıkmaya alıştırebilirse toplumun değişim hızlanır. Ama bunun için bizim bazı şeyleri yazmamız, onların da bu lâfları okumaları yetmez. Davranışlarıyla rollerinin dışına çıkmaları şart!

Bu düşünce geçenlerde Kaliforniya'da kadın — erkek ilişkileri konusunda ilginç bir denemeye yol açtı. Zaten kadın hakları konusunda dünyanın en çalkantılı yeri olan Los Angeles kentinde Pat Hilton adlı bir kadın şu iddiayla ortaya çıktı:

— Kadınlar sırf çocukluktanberi alıştırılma yüzünden hep kadının rolü oynar gibi yaşıyorlar. Ben bunun dışına çıkıp keyfime davranacağım.

Bu düşünceyle Pat tek başına —erkek tuvaletleri dahil— aklına esen her yere gidiyor ve orada dilediği gibi davranıyor.

Gece kulübünde bir erkek hoşuna mı gitti? Hemen adama bir içki ısmarlıyor. Sokakta bir erkeği gözüne mi kestirdi? Bası-

YELPAZE

yor çımdığı. Kadın yabut erkek herhangi biri tepesini mi attırdı? Çok kızarsa yumruğu yapıştırmaktan çekinmiyor.

Onun önce delilik diye nitelenen bu tutumu kısa sürede bazı bilim adamlarının dikkatini çekmiş. Robert Brigham adlı bir psikoloji araştırmacısı sınıfındaki kız öğrencilere şöyle bir görev vermiş:

— Hepiniz birer erkek arkadaşınızı akşam yemeği için lokantaya, sonra da bir eğlence yerine götüracaksınız. Birlikte bulundunuz saatler boyunca hep erkek gibi davranacak, sonra onun tepkilerini belirten bir rapor yazacaksınız.

Adamın istediği yapılmış. Sonuçlar geçen hafta «The Record» adlı bir dergide yayımlandı. İşte size bir rapordan bölümler:

«Kapıyı çaldım. Açtı. Yanağın-dan makas aldım, ısıklı çalarak o akşam pek güzel olduğunu söyledim. Şaşaladı, sonra işi şakaya vurdu.

Benim arabayla çıkacağımızı söyledim. İstemedi. (Bana bak, inatçılıktan hoşlanmam, hoşuma gitmek istiyorsan yumuşakbaşlı

BİLGİ UĞRUNA...

ol) dedim. Bir kere daha afalladı, sonra yine kendini toparladı. Otomobilin kapısını açtım, dirseğinden tutup girmesine yardım ettim. Çıldırışım gibi baktı yüzüme.

Lokantada garsonu çağırdım, delikanlıya (Söyle canıkom, ne emrediyorsun?) dedim. Yemeğin sonunda bütün çırpınmasına rağmen parayı ben verdim. Önce öfkeli; sonra baktı ki herkesin gözü ve kulağı bizde, utandı. Sahnayı kısa kesmek için garsonun benim uzattığım parayı almasına razı oldu.

Sokağa çıktığımızda barut gibiydi. Saçlarını okşadım. (Affet bir tanem, canımı sıkıysam özür dilerim, hadi bize gidelim de gönlünü alayım) falan diye sinirini yatıştırdım.

Eve girer girmez kendisine ne ikram edebileceğimi sordum. İsteddiği içkiyi verdim.

Bir koltuğa oturmuştu. (Oraya ikimiz sığmayız ki) diyerek göz kırptım. Kolumdan tutup kaldırdım, kanepeye oturttum, kendim de yanına çıktım. Kolumu omuzuna attım. Hafifçe soluyarak boynunu öptüm.

Dohakalmıştı. Yüzüme âdeta dehşetle bakmasına aldırmadan öteki elimle bacaklarının yan tarafını sıkıstırmaya başladım.

Silsilesine sövülmüş gibi mormor oldu, yerinden fırlayıp evden kaçtı, gitti...»

Öteki raporların da yüzde doksanından fazlasında delikanlıların kız durumuna düşürülmeye katlanamadıkları ve bozgun halinde kaçtıkları bildiriliyor. Tür-lü de «Toplumbilimsel» sonuçlar çıkarılıyor bu durumdan.

İlginç milginç ama ben bu araştırmanın bilimselliğinden kuşkuluyum. Zira sonuçlardan «Amerikan erkekleri» diye değil, «erkekler» diye söz ediliyor. Böyle olduğuna göre tam bilimsel ispat için bence başka ülkelerin erkeklerinin de aynı yönde denenmesi gerekir.

Araştırmanın sağlamlığı uğruna söz konusu kızlardan kurulu bir bilim heyetinin Türkiye'ye gönderilmesini rica ediyorum. Küçük hanımlar biraz da bizim delikanlılara saldırsınlar bakalım.

Bozguna bizimkiler mi uğrar? Yoksa Amerikan kızlarına hiç a-kıllarına bile gememiş yepyeni araştırma ufukları mı açılır?

Ne dersiniz?

Refik ERDURAN

Arap ülkelerinin petrol ambargosundan sonra Avrupa'da halk bisiklet kullanmaya başladı. — Gazeteler —

Yazısız

Mizah'la DÜNYA TURU

EĞER bana bir atasözünden daha saçma bir şey gösterebilirseniz size hemen, mevsimin en gözde meyvesinden yarım kilo ikram edeceğim.

Amma durun, galiba yanılıyorum, zira bir atasözünden daha saçma bir şey iki atasözü. Ve böyle dediğim için de lütfen ne size ne de bana yakışmayacak, modası geçmiş şakaları tekrarlıyorum sanmayın.

İşler bildiğiniz gibi değil. Dinle-yin...

«Babasına bak oğlunu al» atasözü pek aptalca denmiş. Ya şu öteki ise daha az saçma değil hani:

«Cimri babanın bonkör oğlu»
Ya bunların her ikisinin de bir a-
raya getirilmesine ne buyrulur?

Başka bir örnek:
«Geceler düşünmek içindir» ve
«Bugünün işini yarına bırakma».
Siz söyleyin Allahşakına insan
bunların hangisine inansın?

Ben şahsen bu konuda ilk çocuk-
luk çağlarımdan beri kesin bir ka-
rara varmışımdır (isterseniz anne-
me sorun o size söyler). Evvâlsî
gün pekâlâ yapabileceğim bir işi
hep yarından sonraya bırakmışım-
dır ve bundan da bana hep zarar
yerine fayda gelmiştir.

Siz de benim gibi yapın, acele et-
meyin göreceksiniz sonunda başa-
rılı olacaksınız.

Söyle biraz genç yaşta toprağın
altına girmiş kimseleri gözünüzün
önüne getirin.

Eğer ben de acele etmiş olsaydım
şu anda çoktaaan ölmüş gitmiş o-
lacaktım.

Benim gibi bir kimsenin bir da-
ha dünyaya gelebileceğini siz de
itiraf edersiniz sanırım.

Ama işte görüyorsunuz, bekleme-
yi tercih ettim ve şimdi de «Yaşa-
sın hayat!» diyorum.

Yeni rüştümü ispat etmiştim. Ce-
binde küçük bir miktar gelirle Pa-
ris'e vardığımda ilk ziyaretim Quar-
tier Latin'e oldu.

Bu ziyaretim bir yıl kadar devam
etti. Bu bir yılın sonunda küçük ge-

acele
etmemek
gerek

Alphonse Allais'den
TUFAN OREL

lirim tamamıyla havaya uçtu gitti,
hem de öyle bir uçuş, öyle bir yok
oluş ki en akıllı ether gazları bile
bu uçuşa gıpta ederdi.

«Lapin Mauve» meyhanesinde gar-
sonluk yapan sarışın bir kız bir di-
kiste bizim keseden 150 franklık
«Spesial» marka şampanyayı iletir-
di.

Bu sarışın zayıfça idi.
Esmer ve biraz şişmanca bir baş-
kasına düştüm. Bu da üç haftadan
daha az bir zamanda hesabımıza
500 franklık «Sek» curaçao içmez
mi...

Bir gün şampanyayı fazla spesial
curaçao'yu ise fazla sek buldum.

Eh, artık vakti de gelmiş sayılır-
dı.

Paramın tükenişi benim için felâ-
ket olmuştu. Adamakıllı mahvol-
muş, çalışma arzumu yitirmiş, kö-
tü alışkanlıklar edinmiştim.

Kendimi öldürmeye karar verdim.
Fakat tabii ki yakın bir gelecekte.

Yine böyle kendimi iyice perişan
hissettiğim bir sabah, çocukluğum-
da hayâl meyal tanıdığım, ziyare-
tine pek seyrek gittiğim, hiç de
candan sevmediğim bir amcamın öl-
düğünü haber veren bir mektup al-
dım.

Mirasa konacak tek kişi: Bende-
niz.

Amcam hayatıyken Auge vâdisi-
nin oldukça önemli domuz tüccar-
larındandı. Aranızda iyi iş yapma
meraklıları varsa işte onlara ger-
çekten iyi bir iş.

Üç-beş kuruş ödeyip, yeni doğ-
muş daha henüz beşikte, küçücük
bir domuz yavrusu alıyorsunuz,
komşular size sebze artığı, ekmek
kabağı, kepek banyoları için gerek-
li kepeği ve daha neler neler taşıyor.
Bütün bunlar domuzcuğa yarıyor, o-
luyor mu size şöyle kocaman, besili
bir domuz... Tabii siz de tutup cnu
mezecilere 300 franka satıveriyorsu-
nuz. Bu mezeciler de tutup...

Hay Allah! Bu işe mezeciler de
nerden karıştı?

Şu hayvanın başından tutun da
kuyruğuna kadar her tarafı yenir.
Eh, işte rahmetli amcamın domuz-
ları da aynen böyle yendi, yok ol-
du. Ve emin olun ki bu iş başından
sonuna kadar hep tıkrında gitti
(dakikada 800 tıkrı!).

Artık bu sefer piyasaya çıkacağım
yer Quartier Latin değildi. Oradan
ağzımın payımı almıştım. Bu sefer
niyetim şık insanlar arasına, sosye-
teye katılmaktı. Hani son derece
centilmen beylerin birbirlerine îâf
attıkları yahut bitişik salondaki sat-
ranç oyununda sırası gelmeden şahı
oynatan beylerin bulundukları yer-
ler vardı ya, işte oralara karışmak-
tı niyetim.

Param yalnız «harcandı» dersem
yaptığım masraflar hakkında yanlış
bir fikir vermiş olurum. Ne harcan-
dısı yahu, yutuldu yok oldu! Bizim
kuzey adamlarının dediği gibi:

Fransa'dan bir mizahçı:

ALPHONSE ALLAİS

Bir eczacının oğlu olan Al-
phonse Allais (1854-1905) genç
yaşta, doğduğu kent olan Honf-
leur'ü terk edip Paris'e yerleşir.
Yıllarca çeşitli dergilere hikâye-
ler yetiştirmeye çalışacak fakat
hikâyelerinin ilk olarak ciddi bir
derlemesi ölümünden 65 yıl son-
ra 1970'te yapılacaktır. Sürrea-
lizm akımı ile Kara Mizah önem
kazanıca André Breton ülkesin-
de yaşamış böyle bir mizahçıyı
yeniden ortaya çıkarmaya muvaf-
fak olacaktır. Kendisi günümüz-
deki Kara Mizahın Fransa'daki
öncülerinden sayılır.
Okuyacağınız hikâye, yazarın
Paris'e ilk yerleştiği günlere ait-
tir.

«Yendi, içildi hebaya gitti.»

Tekrardan tek kurtarıcım ölümü
çağırarak mecburiyetinde kalıyor-
dum. Fakat tabii ki hep... yakın bir
gelecekte.

Ne yazık ki domuz tüccarlarının
hepsi amcam gibi çıkmıyor. Hem
zaten domuz tüccarları öyle sık sık
ölecek cinsten kişiler değildiler.
Bunlar ayrıca yamandılar, gürbüz,
tosun kişi olurlar bu domuz tüccar-
ları!

Domuz tüccarı olabilmek için na-
sıl bir yaradılış gerekmede düşünün
bir kere. Sabah saat üçte yataktan
kalk; her türlü havada gezintiye çık;
tüm pazar, fuar gibi yerlere koştur
dur...

Bu dediklerime gülenlerin bu
meslekte çalışmış olmalarını ister-
dim. Dayanmaları için en fazla üç
hafta bile vermezdim.

Böylece yeniden mahvolmuş, ü-
mitsizlik içinde kalmış bulunuyor-
dum.

Mobilayarımı, biblolarımı, kitap-
larımı (hattâ «Kırmızı Süvarinin
Beyaz Gecesi» adlı bana ithaf edil-
miş, Paul Ollendorf 28 bis Richelieu
Sokağı adresinde basılmış, bana
bir hayli para kazandırmış bir mo-
nologu bile) sattım.

Bir tek tabancamı saklamıştım.

Bir süre sonra son metelik de su-
yunu çekti.

Düşünün bir kere elimdeki en son
metelikti bu!

Ağzımı açtım, içine tabancamın
namlusunu dayadım ve... Şöyle dü-
şündüm:

«Oğlum aptallık etme, sana en a-
zından bir louis kazandırabilecek
bir tabanca ile kendini öldürmeye
kalkışma.»

Satmaya götüreceğim... Sonrası
Allah kerim.

Tanrının günü bir tek değil ya.

İhtiyar bir Yahudi buldum. Uzun
bir pazarlıktan sonra bu öldürme
aracı için bana 10 frank teklif etti.

Kabul ettim.

Bu 10 frankın 20 santimi ile ken-
dime sağlam, ince ve kaygan güzel
bir ip aldım. Şöyle bir bakışta in-
sanı baştan çıkartacak bir ipti bu.

Bay Thiennot'in dediği gibi para-
nın bakiyesi, önceden uğur getirir
diye yersiz bir ümitle ipimden ay-
rılmadığım o üç gün süresince te-
ni idare etti.

Üçüncü günün gecesi artık bu işi
bitirmeye iyice karar vermiş bir du-
rumda otelime döndüm.

Otelin patronu olan kadın, hoş
karşılamanı bir gülümseme ile bu ay
başı paramın ödenmediği takdirde
ne yazık ki istemiyerek anahtarı
benden geri alacağını bildirdi.

Biz de, yâni ipim ve ben, parayı
yakın bir gelecekte ödeyeceğimizi
bildirerek oradan ayrıldık.

O gece hava, suya girmek için
doğrusu feci soğuktu. Canım Seine
nehri ise sessiz ve kara, insanda içi-

— Bir randevu evinde yakalanan kadınlar evli çıktı. —

— Aaaa... Bu bizim Nuri'nin yazısı yahu!... Seninle yatamam, en iyi arkadaşımıdır!..

— Demirel, «AP. mahallî seçimlerde gücünü gösterecektir» dedi. —

ne atlama hevesi uyandıracak bir biçimde akıyordu.

Sabah olmaya, biz ise acıkmaya başladık.

Tabancamı satın alan Yahudi, üstüne yeleğimin düğmelerini de eklersem ipime 2 frank vermeyi kabul etti.

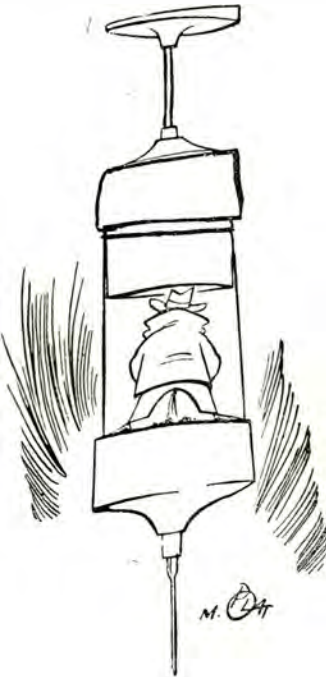
Halde içtiğim bir sebze çorbası o günün yegâne besini olmuştu.

Uşul uşul akşam oldu... Bu artık son akşamım diye düşündüm.

Nehrin kıyılarında, köprülerin üstünde uzun bir süre kara kara düşünerek dolaştım durdum.

Derken bir an geldi, adam sende... hadi oğlum yolun açık olsun... Clup!

Ne o, bir başka clup! Hemen yankımda benim atlayışımı yankıladı. dırdı.

— Piyasaya binlerce ampul sabah te ilâç süren bir şebeke tesbit edildi. —

«Bak şu işe, hay ahlak hay!» diye düşündüm.

Kurtarıcımın görevini kolaylaştırmak için akıntının ters yönüne doğru yüzmeye başladım.

Tam da zamanı idi sanki.

Bir de ne görsem beğenirsiniz... Suyun içinde bir kadıncığış çırpınıp durmuyor mu... Benim gibi çaresiz bir kişi.

Alacağım mükâfatı düşündüm ve kızcağızı kıyıya çektim.

Birkaç enerjik masajdan sonra yeniden hayata kavuştum.

— Nerdeyim? demeye başladı. «Ne fena, beni kurtardılar, halbuki ben ölmek istiyordum!»

Biraz şaşırmış bir halde: «Affedersiniz matmazel» dedim.

Sayıklar gibi mırıldandı:

— Yoksa siz misiniz?

Kurtardığım bu rengi solmuş, siyah saçları omuzuna dökülmüş, ürkek bakışlı kız çok minyon bir şeydi.

Bir polis memuru söze karıştı: — Evet, sizi nehirden çıkaran işte bu bey.

Genç kız bana elini uzattı, hüznü bir gülümseyişle: «Teşekkür ederim» dedi.

Polis tarafından haberdar edilen ailesi çılgına dönmüş bir şekilde geldiler.

Anne, tam bir cadaloz, beni görmeye tenezzül bile etmedi. Fakat iyi bir insan olan baba beni kolları arasına aldı.

Bütün hikâyeyi öğrendim.

Genç kız ümitsiz bir aşk yüzünden intihar etmek istemiş. Ne var ki aldığı bu beklenmedik düş ona büyük sevdasını unutturmuştu.

Şimdi ise beni seviyordu, beni yâni kurtarıcısını!

Eh, ben de kendisi ile evleniverdim.

Gördünüz mü acele etmemek bana ne iyi bir sonuç verdi.

Bu hikâyeye daha başka ne ekleyim bilmem ki?

Karım hoş bir kadın. Şey... Bir de bu sabah kaynanamı gömdük.

Çeviren:

Tufan OREL

AKBABA TOTO

Akbaba Toto birincisi Abdullah Gürsel, müessese müdürümüz Halil Akyıldız'dan ödülünü alırken.

İstanbul, Beyoğlu 6. Noteri huzurunda 6.11.1973 salı günü «AKBABA TOTO» kuponlarını doğru dolduranlar arasında çekilen kur'a sonunda okurlarımız 5000 liraya kadar çeşitli para ödülleri kazanmışlardır.

Onüç bilenler arasında çekilen kur'ada

5000 Lira kazanan:

Abdullah GÜRSEL

T.C. Merkez Bankası Kambiyo Şubesi G.H.İ.

Unkapanı — İSTANBUL

5000 lira kazanan talihli okuyucumuzla bir röportaj

AKBABA TOTO yarışması-nın 5000 liralık büyük ödülünü kazanan Merkez Bankası, Kambiyo Şubesi memurlarından Abdullah Gürsel'in biraz evvel müessese müdürümüz sayın Halil Akyıldız'dan aldığı 5000 liraya büyük bir arzuya bakarken soruyorum: — Hayatınızda ilk defa mı böyle bir yarışma kazanıyorsunuz?

Abdullah Gürsel beşbin lirayı iç cebine sağlam bir şekilde yerleştirdikten sonra cevap verdi: — Evet, ilk defa...

— Akbaba'yı ne zamandan beri okuyorsunuz?

— Kendimi bildiğimden beri...

— Sizce mizah diğer edebiyat türleri içinde kaçınıcı plânda gelir?

— Birinci plânda gelir...

— İnsanların gülmesini arzu ettiğiniz belli. Sizce gülmek insan yaşantısını etkiler mi?...

— Hem de çok... Gülen insanlar daha iyimserdirler. Onlarla iyi ve dostane ilişkiler daha kolaylıkla kurulabilir.

— Nerelisiniz?

— Isparta'lı...

— Mesleğiniz?...

— Bankacılık... — Kazandığınız ödülünü bankaya mı yatıracaksınız?

— Hayır, eksiklerimi tamamlamaya çalışacağım.

— Evli misiniz?

— Bekârım.

— Demek ki bu parayı paylaşacak ikinci biri yok...

— Yok ama beşbin liram olduğuna duyan ve benim hiç tanımadığım dostlarım her an çıkabilir...

— Akbaba'mızda en çok hangi yazar ve çizerleri seviyorsunuz?

— Bir ayırım yapmıyorum, hepsini severek okuyorum.

— Sizce Akbaba'da eksik olan taraflar var mı?

— Hayır. Akbaba beni tatmin ediyor.

— Hangi kulüptesiniz?

— Galatasaray...

— Herhalde benim de Galatasaraylı olduğumu anladınız...

— Evet...

— Sinema ve tiyatroyu sever misiniz?

— Evet, ikisini de severim. Bir (Devamı 17. sayfa)

Arkadaşımız Suavi Süalp, Abdullah Gürsel ile konuşurken.

GÜNÜMÜZÜN GÜDÜK KAHRAMANLARI

DÖRT beş yıl önce bir tanıdığın evinde tanıştık Vildan Ferah'la. Buna tanışmak da denemez pek. Neden dersiniz, o zaman adı Vildan Ferah değildi. Ayrıca beni hatırlayacağımı hiç sanmam.

Yeni evlenen bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Köşede kendi halinde bir kızcağız oturuyor... Bir iki dakika oturdu oturmada, içerki odaya kaçtı. Döndüğünde üstünde başka bir giysi vardı.

«Her halde bir yere gidecek,» diye düşündüm, üstünde durmadım.

On dakika sonra yeniden kayboldu ortalıktan. Döndüğünde gene değişmişti. Orta yerde geçen konuşmalar olağan akışını izliyor ama, herkesin kafasının içinde aynı düşüncenin yattığı da belli. Kız gene ortadan kaybolunca kendimi daha fazla tutmadım, sordum:

«Ne oluyorsunuz yahu?»
Açıkladılar. Uzaktan akrabalarıymış. Hastalığıymış bu kılık değiştirmek. Bir haftalığına gelmiş, yanında üç bavul giysi getirmiş. Hele yeni tanıştığı birinin yanında on dakikadan fazla aynı kılıkla duramazmış.

«Gösteriş meraklısı doğrusunu istersen,» dedi arkadaşın hanımı.

Kız az sonra —şüphesiz değişmiş olarak— gene göründü. O sıralarda yazı yazmaya yeni başlamıştım. Bir yılda yayımlanan bir hikâyemi açtılar, kızın eline tutuşturdular. Birkaç satır okudu:

«Ne güzel diliniz varmış sizin,» dedi. «Konuşsanız biraz, ne olursunuz!»

Ben şakın şakın bakarken, kitabı bırakıp gene kaçtı.

Bu şenlik bir epey sürdü işte. Sonunda kızcağızı daha fazla sıkıntıya sokmamak istediğimden ve bir yandan da kendimi tutamayıp yüzüne karşı kahkahayı basmaktan korktuğum için, ayrılmayı uygun buldum.

Sonradan resmini gördüm bir dergide. Benzerlik olabileceğini düşündüm. Evinde karşılaştığımız arkadaşın sorunda öğrendim ki, gerçekten oymuş. Artist olmuş kız meğer. İşte, bugün herkesin tanıdığı Vildan Ferah...

Onunla yapıp her nedense yayınlanmasından vazgeçilen bir röportaj, bir rastlantı sonucu geçti e-

VILDAN FERAH

★

lime. (Bu son cümleye pek inanmazsanız da olur.) Bazı parçalarını aktaracağım sizlere.

Gazeteci — Film yıldızı olma isteği ilk ne zaman doğdu içinizde?

Vildan — İçimde istek falan doğmadı. Ben yıldız doğdum.

Gazeteci — Anlatamadım galiba. Bunun siz kendiniz bilebilirsiniz. Ama başkalarına da kabul ettirmek isteği ne zaman başladı?

Vildan — Valla, ne bileyim... Ayhan Işık'ın bir filmiyle galiba. İlk görüşümde vuruldum ona. Ne olursa olsun onunla bir filmde beraber oynamak için yanıp tutuşmaya başladım.

Gazeteci — Sonradan bu isteğinize yerine geldi mi?

Vildan — Hayır. Şimdi genç genç, güzel güzel oğlanlar var.

Gazeteci — Anlayamadım?

Vildan — Ayhan Işık'la başrolü paylaşmadım hiç.

Gazeteci — Daha çok hangi tür rolleri beğenirsiniz?

Vildan — Ben rol ayırmam. Atıf hangi rolde oyna derse oynarım. Ama dediklerine göre, baştan çıkartılıp kötü yola düşen ve bu arada bir de evlilik dışı çocuk e. dinen saf genç kız rollerinde pek başarılı oluyormuşum. Atıf da öyle söylüyor.

Gazeteci — Affedersiniz, kim bu Atıf?

Vildan — Atıf'ı tanımıyor musun sen şekerim? Gazeteci olacaksın...

Gazeteci — Çok özür dilerim. İlk fırsatta öğreneceğim Atıf beyin kim olduğunu. Peki, sanatçının topluma karşı sorumlulukları konusunda görüşünüz nedir?

Vildan — Ha?

Gazeteci — Bir sanatçı ne yapmalı, ne yapmamalıdır?

Vildan — Önce bir düzeltme: Ben sanatçı değil, film artistiyim. Sanatçı deyince kabakçı gibi bir şey geliyor insanın aklına. Sorunun cevabına gelince, artist dediğin rol yapar. Başka ne yapacak?

Gazeteci — Demek istediğim şu... Ünlü bir sanatçı, affedersiniz ünlü bir artist, konuştuğunda sözlü-

ne kulak verilecek bir kişidir. Öyle ya, sizi ne kadar çok kişi tanıyor, söylediğiniz sözler o kadar çok kulağa ulaşır. Bu yüzden batıda tanınmış sanatçılar toplumun türlü sorunlarına eğilip bu konulardaki görüşlerini basın aracılığıyla topluma iletirler. Bunun gerekli olduğuna inanıyor musunuz?

Vildan — Toplum sorunlarından bana ne? Kendi derterim yetiyor bana. Ben kendi dalgama bakayım.

Gazeteci — Bu kafayla, isabet de edersiniz.

Vildan — Efendim?

Gazeteci — Şey... Demek istiyorum ki, bu güzel başın böyle şeylerle harcanması doğru olmazdı zaten.

Vildan — Ah, çok teşekkür ederim. Bir dakika, bir de sarı perukla resmimi çekmek ister misiniz? (Değişik kılıkta, değişik pozlarda ve evin değişik odalarında resimler çekildikten sonra)

Gazeteci — Bize özel meraklarınızdan bahsedin biraz.

Vildan — Araba kullanmaya bayılırım. Daha ehliyetimi alamadım ama zararı yok. Bir kerecik bir trafik memuru çevirdi, ceza olarak imzalı bir resmimi aldı. Ne hoş, değil mi?

Gazeteci — Pek hoş. Başka?

Vildan — İyi fal bakarım. İsterseniz fincanlarınızı kapatın.

Gazeteci — Okumak, film seyretmek falan?

Vildan — Bilmezmiş gibi konuşmasana. İnsanın önemli işleri oluncaya okumaya nasıl fırsat bulsun? Film seyretmeye gelince, sinemadan pek hoşlanmam. Kendi çevirdiğim filmleri görürüm sadece.

Foto muhabiri — Hatırlıyor musun Metin, geçenlerde konuştuğunuz bir romancı da ne demişti? «Bati romanının da, bizim romancılığımızın da ne durumunda olduğunu bilmiyorum. Okumayı pek de sevmem ki.» İyi ama Vildan hanım, kendi kendinizle bir ilişki oluyor mu bu? Siz sinemadan hoşlanmazsanız başkalarının sizin filmlerinizi seyretmesini nasıl bekleyebilirsiniz?

Gazeteci — Ya da bir romancı kitap okumazsa, başkalarının kendi romanlarını okumalarını nasıl isteyebilir? Yaptığının değerine nasıl inandırabilir herkesi? Ayrıca, başkalarının sanatını izlemesiz kendi sanatınızı nasıl geliştirebilirsiniz?

Vildan — Affedersiniz ama, bütün bunlar çok saçma bana kalırsa. Kabiliyet yaratılıştan gelen bir şeydir. Geliştirilmeye de ihtiyacı yoktur. Baksanıza bana, neyim eksik? Dansözülüğüm var, şarkıcılığım var...

Gazeteci — Ha evet, bu konuda da bir sorum var size. Bir kaç aydır bir gazinoda şarkı söylüyorsunuz. Müzik öğretmeniniz kim?

Vildan — İlahi!... Müziğin öğretildiği de nerede görülmüş? Sözleri ezberleyip plâğı altı yedi kere dinlersin, tamam.

Gazeteci — İyi ama... Olmaz ki!...

Vildan — Pekâlâ da oluyor. İnanmıyorsan bir gece gazinoya buyur, herkesin beni dinlemek için nasıl akın akın geldiğini gör.

Gazeteci — Bir sorum daha var... Her neyse, sormasam da olur. Gerisini ben kendim tamamlayım.

İşte, okudunuz. Belki neden yayınlanmadığını anlamışsınızdır röportajın. Her ne olursa olsun, biz hepimiz sana hayranız Vildan Ferah. Yaptığın binlerce hiçbir şey için de çok teşekkürler.

Sulhi DÖLEK

— Asma Köprü'den bir haftada 2 milyon 800 bin lira gelir sağlandı. —

Odun Altın Değerinde Olunca...

GÜZELLER güzeldir Prenses Sidemokra. Ondan daha hoşgörülü, ondan daha şefkatli, ondan daha bilgili, ondan daha erdemli bir kadın yoktur yeryüzünde. Ona kavuşabilmek için nice prensler nice devlerle, yedi başlı ejderlerle savaşmışlardı...

Ülkenin halkı çok sevdi prenseslerini. Onu en değerli prenslerin gözetimine ve bekçiliğine ver-meye çalışırlardı.

Ne var ki bu prenslerden her birinin prensese karşı davranış-ları başka başka olmuştu. Kimisi tozkondurmamak için elinden ge-lenı yapmış, kimisi de tam ter-sini yaparak ona gereken değeri vermemiş, kötü davranmıştı. O-nun yerine kötü kalpli bir cadı-yı getirmeye kalkışmıştı birisi. Sonunda bu prens görevden alı-nıp cezalandırılmış, fakat kalbi kırılıp uzaklaşan Prenses Side-mokra'nın gönlünü alıp geriye döndürmek için epey çaba harca-mak gerekmişti.

Bundan sonra değişik prensler beklemişti onu bir süre.

Ondan sonra da Sidemokra'ya karşı oldukça saygılı olduğunu savunan ve bu işe herkesten da-ha istekli görünen Prens Süde'ye verildi bekçilik görevi. Prensesi o bakıp gözeticek, giydirep kuşa-tacak, namusunu koruyacaktı...

İşe hızlı başladı Prens Süde; sonunu getiremedi. Onun gerekli özeni göstermemesi yüzünden güzel Prenses Sidemokra eski gü-zelliğini yitirmiş, rüktüş bir kadın olmuş, çevreden eskisi gibi say-gı göstermemeye başlamışlardı.

Giderek bazıları şarkıntılık et-meye, ötesini berisini yoklamaya başladılar. Prens Süde pek «mez-hebi geniş» davranıyordu bu du-rumlar karşısında.

— Ortada bir şarkıntılık varsa şarkıntılık edilmiş demektir. Bu da prenseslere şarkıntılık edile-bileceğini gösterir. Bu durum prensesimize olan düşkünlüğü-müzün belirtisinden başka bir şey değildir. Öyle midir?... Öyle-dir. Ötesinin berisinin çımdiklen-diği, hırpalandığı söyleniyor. Çımdiklemele çımdiklenen yer aşınmaz. Aşınır mı? Aşınmaz... diyordu.

Öte yandan şarkıntılık edenler işi büsbütün azıtmışlar, prenses-in ırzına geçmeye yelteniyorlar-dı. Durumu görüp üzülenler:

— Sayın Prens, ne olur biraz toparlayın kendinizi. Prenses el-den gidiyor! diye uyarıda bulu-nuyorlar, fakat sayın Prens hiç oralı olmuyordu:

— Madem ki Prenses Sidemok-ra'ya şarkıntılık ediliyor, ırzına geçilmeye çalışılıyor, bu durum Prenses Sidemokra'nın varlığını gösterir. Bundan da mutluluk duymalıyız!... Var mı bunun baş-

ka açıklaması?... diyordu.

Prenses daha fazla dayanama-dı bu duruma. Uzaklaşıp çekil-mek zorunda kaldı.

— Prenses Sidemokra gidiyor! dediler Prens'e.

— Gidiyorsa gidiyor demektir. Bu da onun gitmekte olduğunu gösterir... dedi.

Neden gittiğine de bir türlü a-kil ediremedi.

Yine ana-babasının yanına dönmüştü Prenses. Geri dönme-ye hazır durumdaydı. Konuşul-muş, görüşülmüş, söz kesilmişti. Aday prenslerden birinin göze-timine gelmeye gönüllüydü. İş kal-dı başlık parası olarak istenen ikiyüz yirmialtı altını tamamlama-yı...

Aday prensler gerekli parayı bulmak için çalışmaya koyuldu-lar. Hepsı var güçleriyle çalışıp çabalamışlar; aç çok bir şeyler kazanmışlardı...

En çok çalışan ve kazanan a-day Prens Bülec ancak yüzsek-senbeş altın kazanabilmişti. Bu para elbette ki yetmiyordu Pren-sesi almak için. Öbür prenslere başvurdu:

— Biriniz sağdıç olun, biraz

para yardımı yapın bana da, Prenses'i alalım, dedi.

Hep birden:

— Kırk para vermeyiz! dediler.

İçlerinden yalnızca Prens Necer:

— Ben sana sağdıç olurum ve istediğin parayı veririm, dedi.

Aslında parasını göstermekten kıvanç duyan garip yaratılışlı bir adamdı bu prens. Parasını:

— Al, senin olsun... diyerek u-zatıyor, Prens Bülec almak için uzandığı zaman da geri çekiyor-du.

Sonunda Prens Bülec:

— Hadi vereceksen ver şunu... dedi.

O zaman Prens Necer:

— Vallahi kusura bakma, ve-remiyeceğim! dedi; kestirip attı.

Öbür prenslere döndü:

— Size vereyim de, siz tamam-layın, siz alın prensesi! dedi.

Prenslerin pek de olur gibisine gelmedi bu iş. Birincisi; kimin asıl prens, kimin sağdıç olacağı; ikincisi de, parasını uzatan Prens Necer'in parayı verip vermeyece-ği... belli değildi.

Şimdi bütün prensler yeniden çalışmaya koyulmayı ve gerekli başlık parasını yalnız başlarına kazanmayı düşünüyorlar.

«Yevm-i yevmiye»de ahval zu-hur edecek...

Kenan AKINCI

Onar dakikalık anekdotlar

— 1 —

«— Bir dakika, bir saniye hamfendi. Günlerdir sizi izliyorum. Gözlerinizi delecek gibi bakıyorum, adımlarınızı sahıncak gibi salıyorum. Yoruldum, bittim, mahvoldum ben. Acıym artık...»

«— Çok tuhaf. Ne sizden, ne de peşimde olduğunuzdan haberim var. Hem...»

«— İşte her şeyi öğrendiniz. Beni kabul edin, yâni tanışalım diyor. Sonra da güzel güzel birbirimize alışalım.»

«— Mümkün değil.»

«— Size en iyi teminatları veririm ki, mutluluğunuz için istediğiniz her şeyi yapmaya hazırım.»

«— Çok geç. Ben evliyim.»

«— Ooo, affedersiniz. Yazık oldu emeklerime desenize.»

«— Ya, öyle oldu. Peki, evli olmasam n'olacaktı?»

«— Ne mi olacaktı? Valla çok dürist, çok namuslu bir soru bu hakikaten. Ben de açık yürekle cevaplayayım. İkimiz olacaktık.»

«— Burada üç kişi değiliz ki.»

«— Çok şakacıyım. Burada, sokak ortasında... Şu çevremize bakın. Yüzlerce insan...»

«— Bana ne onlardan?»

«— Aman, nasıl size ne? Ben... Ben de bana ne desem. Olmaz, imkânsız. Sizin için çok tehlikeli olur. Sonra...»

«— Haydi oradan aptal sen de. Bir de hızlı geçinecek...»

«— Saçlarımı Grand Eyfel stili taradım hayatım. Avantüre spiyalite diye buna derim. İmmmmh... şahane gravür.»

«— Çok samimi olarak itiraf edin, kulağıma müzik gibi geliyor sesiniz. Söyleyin, beni gören neler hisseder?»

«— Sizi gören, gözleri ile içinize girer, atar oraya varlığını, boğulmak için gönüllü rekord olur. Sonra tırmanır yukarılara, göğsünüzde yuva kurar, akord olur, yiter, uçar, erir ve tükenince mort olur.»

«— Hah hay, daha daha nasıl canlanır, nasıl dirilir?»

«— Bunun ispatı size düşer hayatım.»

«— Aklıma geldi, bu akşam sekizde evde bekliyorum sizi. Saçlarımın o saatte tekrar taranması gerekiyor. Devamı orada olsun tamam mı?»

«— Memnuniyetle orrayt olmak hayatım...»

— 2 —

«— Lütfen ileriye gider misiniz bey kardeşim.»

«— Daha ilersi pencere dışı hanım bayan.»

«— Rica ederim kayın azıcık. Bakın, biri fena rahatsız ediyor...»

«— Kimmiş o bakayım? Yahu ayıptır be kardeşim. Sıkılmıyor musun? Çekil bayanım şey tarafından.»

«— Ne sıkılması be kardeşim. Baksana, şu sıkışmanın sıkıntıya yararı var mı ha, söyle var mı?»

«— Vay, şimdi sen ne demek istedin?»

«— Onu şu nazik hamfendiye soralım. Bi dakika, müsaade et...»

«— Aman, benim yüzümden bir olay çıkmamasını istemem. Bırakın tartışmayı, nerdeyse durağa geliyoruz zaten.»

«— Ama bayan hanım, bu kez siz yanaştınız iyice. Az önce bu vandaş sizden uzaktaydı, nasıl oluyor da...»

«— Aaa, kesin dedik canım. Siz kendi işinize baksanıza. Tamam dedik değil mi?»

«— Aldın mı ağzının payını hemşerim. Âlet olmayalım, âleti kendi bileğimize takalım...»

«— Siz kiminle dalga geçiyorsunuz be? Biletçi, biletçi bey... Otobüsü derhal durdurun. Bakın, parmağımla da işaret ediyorum, iyi bakın. Acelesi olan iki kişi var burada. Hemen incekler, yoksa...»

«— Ohoo, bugün hem yağlı, hem kaymaklı tarafından dökülüyorsunuz yavrum.»

«— Bana bakın, bana. Bir daha lâf atar, sululuk ederseniz billâhi hakkınızda dâvacı olacağım. Nedir bu canım, insanı rahatça şuradan şuraya geçirmiyorlar.»

«— Amman gülüm yanlış anlama. Uygun adım yürü demedik, rahat rahat kıvr öyle yürü.»

«— Çekilin, çekilin önümden...»

«— Geç anam, biz yine bıraktığın yerdeyiz.»

«— Serseri takımı şeyler. Hepinizi toplayıp tıklmalı ki aklınız başınıza gelsin.»

«— O dediğin karşıdan geliyor.»

«— Hani, kim? Şu kırmalı mini etek mi?»

«— Ulan gene yedin bizi Hacer. Gırgır etmeden boğazın temizlenmez kız senin. Akşama sinemaya düşüyorsun değil mi?»

«— Yerim hazır mı?»

«— Lüküs koltuk tarafından.»

«— İnanmam. Biletimi gönderirseniz belki...»

«— Oldu kız. Bak temiz kalbinin aşkına bir kılıç çekeceğim. Kazanırsak oldu, kazanamazsak şansın yokmuş kızım.»

«— Asil bayan, duygularınızın kanına sesleniyorum. Karşınızda yok olan bir varlık, kendini ispat gücünü nasıl bulabilir söyleyin rica ederim? Parmağınızın tek işareti bin anlama dâvetiye çizerken, ben bunlardan birini bile çizmeye cesaret edemiyorum. Ah, gözlerinizdeki o pırlıltı, dilinizin arada bir yaladığı o ısırgan dudaklar... Titriyorum heyecandan. Bunları tuvale aktarmam mümkün mü? Fırçam nasıl kayıyor parmaklarımdan, ellerim nasıl açılmış sizin saldırgan isyan-
12

— 4 —

— En çok vergiyi memur ve işçiler veriyor. —

cımız oluyorlar. Evet, siz ancak tadılmakla, dokunmakla, sarılmakla çizilebilecek bir kadınsınız. Mesleğimin çaresiz ve sonuçsuz itirafını, suç ve olayın ayrılmayan kaderini boyamak, tek renge indirgemek olarak kabullenin. Suçsuz olan bir suçlu gibi, sizin adınıza, sizi çalmak için hırsız olan bir sanatçıyı affedin. İşte tükenmiş yeteneklerimle birlikte önünüzde yatıyorum...»

«— Ooo, seni gidi yaramaz seni. Öyle betona yatmana gönlüm razı olmaz. Kalk, gel bakayım peşimden. Seni iyileştirecek rahat bir yer arayalım.»

— 6 —

«— Ana, anaa... Sen bizim köyün böceği misin, yoğunsam gâvur diyarının çiçeği misin kız? Vallah bilemedim, tanıyamadım. Anaa...»

«— Çalıştım kazandım, kazanacağım da...»

«— Eyi ediyon, pek güzel ediyon emme, nasıl ediyon kız? Farbika mı çalıştırıyor, otobos mu yürüdüyon, n'ediyon da kazanıyor?»

«— Pek merak ettin madem diyeyim Kıрма Bacı. Ben, adam yürütüyorum anladın mı, adam...»

«— He vallaha bunu da yeni duymuşam. Adamı nasıl edip de yürüdüyon?»

«— Tek bacağına kaldırıyor, havaya bakıyor, öbür bacağına da sektire sektire gidiyor...»

«— Desene şuna kız, ben cambaz okulunda çalışıyorum deye. Gâvurların ne ettiği belli değilki zatin.»

«— Ah şu sancı... İki günde bir bıçak gibi vuruyor her yanıma. Şimdi tam sağ bacağımın ucunda. Tamam yakaladınız. Of hemen sol bacağıma atladın. Yavaş değil, elinizi biraz çabuk hareket ettirin. Evet, bilekten yukarıya adım adım çıkıyor, çıkın canım. Orada biraz durun, sinsi sinsi yayılıyor. Kendimi tutamayıp boğmak için atılacağım nerdeyse. Tırnaklı, kısıkaçlı acayip sancı bu. Amaan, masör müsün, masajcı mısınız kardeşim, bırak kibarlığı. Tamam işte, gezmediği yer kalmıyor diyor. Hızlı, kuvvetli öldürün haini. Daha çabuk, ahh göğsüm, çok berbat bir şey. İkiye parçalandı burada. Vallahi dişleri var sanki, ısıyor, tutun namussuzu, ezin kafasını, ezin. Oh, biraz rahatlar gibi oldum. Benim şu dışarda bekleyen pısrık kocama bir zahmet söyleyiver, hastanız iyiye doğru gidiyor deyin. Anladınız değil mi durumumu. Fena, çok çok fena. Şimdi bir daha tekrarlayalım da, o illet şey hemen gelmeye cesaret edemesin...»

— 8 —

«— Gelemezmişim, hık... Geldim, çünkü geleceğim dedim, hık. Gelmemeklik edemedim, hık, neden? Gelirim deyen adam hık der, ne der, gelirim der. Neredesin be? Gelen kim ha, hık ha, bir bakar mısın be. Ne dedim sana ha? Geleceğim dedim mi? Sözüm dedim, hık, dedim milyonluk pul yerine geçer dedim ha, öyle hık dedim mi?»

«— Kim o ulan? Evimin duvarı dibinde, penceremin pervazında...»

«— Hık bey âbicum, hık. Ben... Ben bu mahallenin sivil bekçisiyim hık, oldu mu? Böyle numara gibi şey yapıp, hık yapıp dolaşıyorum ki, kötü niyetli biri hık, beni görse de adam yerine saymasın hık, tam bi namussuzluk ederken hık, ensesine konayım.»

«— Haydi açıl buralardan. Çıkarsam biçimlerim sonra.»

«— Doğru bey âbicum. Hık, dedik, geldik, gidiyoruz şu dünyadan. Haklısın hık muhterem. Eyvallah dedik, geldik, gidelim dedik...»

Nurettin TÜRKER

ARSEN LÜPEN FİKRİ

VASFİ VEYA VASVİ BEY'İN HORTLAGI NİN ÇIKARDIĞI SESLE İRKİLEN MEDİHA HANIM VE KIRGI RENZİ, KORKUDAN KAĞIT KEBABİ GİBİ OLDULAR...

AMAN YARABBI! VASVİ BEY'İN HORTLAGI!

HE..HE..HEM DE ELİNDE BİR BİÇAK VAR! ÖLÜ SİLÂH KUL LANIR MI?

BENİM RUHSA TİM VAR. ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEYENİN.. ANNA TABİLİYORMU YUM?

İYİ YUT. TULAR.. DEVAM EDİN..

BU MASUM YAVRUYU BENİM KILIĞIMA GİREREK KORKUTTU NUZ VEEE ELMAŞ LARI İÇ ETMEYE KALKTINIZ HAAA?

BİR DE HALAM OLACAKSIN.. TUUUU.. YE ONLARI AMCA..

HAYIR! NE OLUR BİZİ HORTLAK AMCA NA HARCATMA BELMA..

BU BUYRUN KUTUNUZU. VALA DAHA AÇMADIK.. BIRAKIN TÜYELİM..

DEFOLUN! SON OTOBÜSE KADAR YOLUNUZ VAR..

AMAN KAÇ REMZİ! HORTLAKLA ŞAKA OLMAZ MIŞ DERLER..

TÖVBE.. BİR DAHA ELİME KÜREK ALIRSAM ÖKÜZÜM..

YAPTIKLARI NU. MARAYI AYVEN Yİ YEN MEDİHA VE DOSTUDUM.. BUL REMZİ TOZ OLDUKTAN SONRA, FİKRİ BELMA'YA KUTUSU NU MERASIM LE TESLİM ETTİ.

ŞEY.. SİZ OLMA SAYDINIZ, BEN BU EVE HORTLAKLI DİYE HİÇ DÖNEMİYE CEKTİM..

BİRAZ ZEKÂ, BİR ARŞIN PA TISKA İŞİ HAL LETTİ.. ALIN HAZİNENİZİ GÜLE GÜLE HARCAYIN..

NE OLUYOR!..

BENİM SİZDEN BAŞKA HİÇBİR ŞEY GÖZÜMDE YOK.. SİZİ SEVİYORUM FİKRİ BEY..

FİKRİ BU İŞTEN DUYUŞLARA PIKA BA KOYDUĞURO.. MANTIK BİR PİLÂKLÂ CEVAP VERDİ..

ANCAK PİLÂĞIN BİR YÜZÜNE ÇALACAK KADAR SENİ SEVEBİLİRİM BELMA!

KEŞKE PİLÂĞIN TAMAMINI ÇALSAYDIM.. OĞLUM FİKRİ, DAHA EVDE SENİ BEKLEYEN DÖRT KIZ VAR.. İDARELİ OL!

O NE?.. VAY CANINA.. HEP YOLUNUN ÜSTÜNE İSTİRAP ÇEKEN KADINLARI MI ÇIKACAK YAHU!

FAKAT BU KADIN KAFİ DERE CE İSTİRAP ÇEKMIŞE BENZİYORDU..

HAFTAYLA AĞAÇLAR DİLE Mİ GELİYOR?

ORKİDE Pavyonun kırmızı ve loş ışıkları içinde, arasıra dalgalanan kadın kaçılarına, bıyıklı heriflerin aç gözlerle masalardan ortada göbek sallayan, büyük göğüslü dansözün süzmelelerine, garsonların hain hareketlerle masalara servis yapışına, acemice ve alışmamış gözlerle bakan on yedi yaşındaki Kâzım'ın Amerikan Bar'da mühim bir adam pozuyla duruşu, pavyonun patronu Sırtlan Fehmi'yi memnun ediyordu... Delikanlı yaşının üstünde bir yüreğe ve cüsseye sahipti. Gerçi daha votka ile verut arasındaki farkı öğrenememişti ama, kısa zamanda güvenilir ve eline silâh verilecek bir herif olacaktı...

Bir akşam üzeri pavyonun içinde belirmiş, ürkek ve terbiyeli bir duruşla iş aradığını söylemişti.

«Hiç pavyonda çalıştın mı?»

«Yok ağabey... İnşaatla çalıştım.»

«Kavgada nasılsın?»

«Evelallah köydeyken beş kişiyinen boğuşurdum...»

«Silâh kullanır mısın?»

«Eh... Gırma ilen epeyce domuz vurduk...»

«Burada tabanca konuşur... Hasımlarımız vardır. Her dakika tetikte olmalı...»

«Ne münasipse yaparım...»

«İyi... Önce ortalıkta dolaşacaksın... Seni kapıya korum... Beğenirsem Amerikan bara geçireyim.»

«Ona da geçeriz... O ne ki?»

«İçki işine bakanak-sın oğlum...»

«Bak ağabey ben içki içmem... Dinimizce günah-tır...»

«Daha iyi ya... Bana da öyle adam lazım... Kafayı tutan bir barmen he-sabı şaşırır... Neyse sen nüfusunu getir, akşama işe başla...»

Kâzım atılıp Sırtlan Fehmi'nin elini öpmeye kalktı:

«Yooo... Öyle şeyden

VUR KÂZIM ONU

SUAVİ SÜALP

hoşlanmam... Hadi hayırlı olsun...»

İşte o geceden sonra Kâzım Orkide Pavyonun has adamı olmuştu. Önce kapıda durmuş... Çıkan bir olayı bastırmış... Birinin elinden tabancasını almış ve herifi iyice pataklamış, göze girince de Amerikan bara geçmişti.

Önceleri şişelerin üstündeki etiketleri ezberlemesi zor olmuştu... Hele birini tutmayan ve ona yabancı gelen kokteyl ve içki isimleri zihnini karıştırmış ve pot üstüne pot kırmıştı ama, taze zekasıyla ve içgüdüleriyle o işi de kıvrırmıştı. Üç aydır sadece pavyonun geniz yakakan dumanlı ve kadın teneki kokan havasına alışması biraz zor olmuştu. Tabii, inek ve ot kokusundan, adı lāvanta kokusuna geçmek biraz ters gelmişti Kâzım'a... Yosmaların onunla şakalaşmaları da garibine ve tuhafına gidiyordu. Bu kadınların burada neden bulunduğunu da çıkarmıyordu. Onun bunun masasına oturmaları da sinirini bozuyordu Kâzım'ın...

Fehmi bey: «Bunlar olağan şeylerdir buralarda oğlum, demişti. Kadınların vazifeleri, gelen çaylakları yol-maktır. Ne kadar içirirlerse, o kadar pirim alırlar...»

Kâzım söylenenleri anlamamıştı ama, kendini ilgilendirmeyen konulara da boşverirdi. Aldığı para da göze görünür bir hale geliyordu. Biriktiriyordu da paranın önemli bir kısmını Kâzım... Köydeki a-nasına gönderiyordu.

Fehmi beyin niyeti Kâzım'ın eline bir silâh ver-

mektir. Böyle adamlar ve-linimet bildikleri için göz kırpmadan adam vururlardı. Zaten Kâzım'ı işe al-masının bir nedeni de buydu. Tetikteydi Sırtlan Fehmi. Bir esrar dâvasında, karışık bir durum olmuş, Beyoğlu'nun namılı kabadaylarından Dalak Haydar ile araları limon olmuştu. Her an bir baskın bekliyordu. Ayrıca Dalak Haydar'ın gaddar ve gözünü kırpmadan adam vuracağını da biliyordu. Araya Beyoğlu'nun öbür dayıları girmiş, fakat ortalık sükunete kavuşmamıştı. Aracıları hep ters yüzü çevirmişti Dalak Haydar.

Ne olduysa cumartesi gecesi, işin en acılı olduğu bir zamanda oldu...

Fehmi, Kâzım'a dokuzluk bir makine zula etmiş ve şöyle demişti:

«Bu makineyi tezgâhın altına koy. Tetikte ol. Dalak Haydar denen keriz baskın yapabilir. Ben sana say dedim mi, sayacaksın... Acıma pezevenge... İçeriye düşersen bakarım.»

Kâzım bunca aydır ekmeğini yediği patronuna karşı ni gelecekti:

«Heya ağabey, demişti. Hele bir gelsin o yabanın iti buraya. Gettiğinin resmidir vallah...»

İşte tam programın en etli butlu kısmında, dansöz Alev Tamara kıvrırırken pavyonu müthiş bir

nağra doldurdu:

«Heeeyt, burası karışacak Fehmi!... Çık ulan meydanaaaa!...»

Çığlık çığlığa herkes kaçıştı. Masaların devrilmesi, içki şişelerinin kırılması, sesler...

Fehmi birden karşısında beliren ve elinde otuz santimlik saldırma ile yürüyen azrallı pozunda Dalak Haydar'ı görünce haykırdı:

«Vur onu Kâzım!... Çek makineyi, durma!...»

Bir anda aldığı emirle koskoca elini tezgâhın altında kuzu gibi yatan silâha atan Kâzım dana gibi bağırды:

«Tez basın ulan! Val-lah yakarım!...»

Dalak Haydar, karşısında iri yarı ve dev gibi Kâzım'ı görünce, saldırmanın tabancaya sökmeyeceğini anladı ve pır etmeyi en akıllı hareket saydı. Önce Haydar, arkadan Kâzım, gecenin ikisinde His sokağına fırladılar... Etraftan:

«Yetişin! Cinayet var! Adam vuruyorlar!...» sesleri karanlıkta cınladı.

Bir ellisekiz boyunda Haydar ile bir seksen boyunda Kâzım'ın adım boyları aynı olmadığından araları gittikçe kapanıyordu. Haydar gelecek kurşunun beynine girmemesi için eğilerek ve haykırarak koşuyordu:

«Can kurtaran yok mu?... Poliiis!...»

Ana caddeye onbeş metre arayla giren Haydar ve Kâzım, birbiri peşine koş-tular, koş-tular... Temiz havayla gittikçe kendine gelen Kâzım bu adamı neden kovaladığını yavaş yavaş mánalandırmaya çalışıyordu... Neden vuracak.

tı bu tanımadığı herifi?... Arkadan koşarak onu teşvik eden Fehmi ise hâlâ haykırıyordu:

«Vursana ulan onu Kâzım!... Hâlâ ne bekliyorsun?... Nalla ulan, gert!...»

Haydar yağlı vücudunun müsaade ettiği nisbette koşmuş, sonunda göğsüne giren büyük bir sancı ile tıkanmıştı. Nefesi ciğerlerine zor girip çıkıyor, fakat yaşamak endişesi ile gücünün son damlalarını kullanıyordu.

Sonunda derin bir nefes almak istedi. Kulakları uğuldadı. Kalbi bir iki pompa daha bastı... Almadı... Haydar duvarın dibine çöktü... Kaykıldı...

Kâzım bir iki büyük adım da onun başına vardı. Korkuttuğuna pişman bir halde, yerde hareketsiz yatan zavallı adamın omu-zuna dokundu:

«Gayri kendine gel hemşerim!» dedi. «Ben öyle onun bunun lâfıyla adam vuracak kadar gaddar değilim...»

Fakat dokunmasıyla da Haydar upuzun uzandı yere...

Kâzım şaşırды: «Vay anam.» dedi. «Adam benim korkumdan öldü...»

Gene sarstı: «Hişt hemşerim şakaydı be...»

Anlamıştı acı gerçeği Kâzım... İçi bir tuhaf oldu... Bir kaç kuruş için ne boyalara girmişti ne yollarda... Birden döndü... Fehmi sevinç içinde ona doğru koşuyordu:

«Temizledin mi şu mikrobu aslanım!...» diye neşeye seğirtti...

Kâzım silâhını kaldırdı. Tam hedef halinde koşan Fehmi'nin tam göğsüne hizaladı... Patlattı:

«Vur dedin vurduk a-gam!» dedi sonra...

Fehmi havada göbeğine taş gelmiş serçe gibi sıçradı... Sonra jiklet gibi yapıştı yere...

Kâzım elindeki namus-suzu yere attı... Üstündeki fiyakalı ceket çıkardı... Sonra en yakın karakola doğru yürüdü...

Suavi SÜALP

ASORTİ RAZİYE

ETE MERAKLIDIR

Arkadaşlar dairede çalışırken, Atilla kalem açmakta kullanılan reşterden bozma bıçakla oynuyordu. Celâl Yılmaz bir ara:

— Atilla o ameliyat bıçağıdır, ete meraklıdır, elini kesmesin! dedi.

Filhakika sözün akabinde Atilla elini kestirmişti. Celâl Yılmaz: — Demedim mi kardeşim, huyulu huyundan vazgeçmez, dedi.

İhsan EMİROĞLU

Bahçelievler Melik Gazi Sok.
No: 21 ÇORUM

Sizin için

MURAT TAŞI

Köye yaya olarak giden bir seyyis, yolda bir kapıcının atlı olarak geldiğini görünce, kendi kendine: «Ben seyyis olduğum halde yaya yürüyeyim, kapıcı ata binsin, olacak iş mi bu?» der. Sonra hemen yanında bulunan büyük bir taşı kucaklamaya başlar. Atlı, merak edip sorar: — O taşı niye kucaklıyorsun? — Bu «murat taşı»dır. Bunu

kucaklarsan muradına erersin. — Aman şu atı tut da ben de kucaklayayım. Benim de muradım var.

Ve atı teslim edip taşı kucaklamaya başlar. Bu arada seyyis atı biner ve mahmuzlayarak lağırır:

— Hemşerim, ben muradıma erdim. Sen de erersin!...

Musa ÇOBAN

Dörtöyl ağız Kader Terzihanesi
Bilâl Aydın eliyle
Suluova/AMASYA

LEYLEK

Çocuklar aralarında konuşuyorlardı:

— Annem söyledi, beni leylek getirmiş.

Diğeri hemen atılır:

— Belli, baban leyleğe benziyor.

Ali Orhan DAĞDELEN
Kocasinan, Bakkal Ali Kaymaz
eliyle, Bakırköy
Bahçelievler/İSTANBUL

— Boğaz Köprüsünden geçiş ücretli. —
(Kemal AKKOÇ)

BEKLEDİĞİM

Başka türlü bugün bizim sokak
Bir başka koku var etrafta
Bekledim onu günlerce,
haftalarca

Gözlerim yollarda
Kulağım araba gürültüsünde
Müjde!
Olmuştu dileğim
Gelmişti beklediğim
Çöp arabası.

FATOŞ ULUĞ

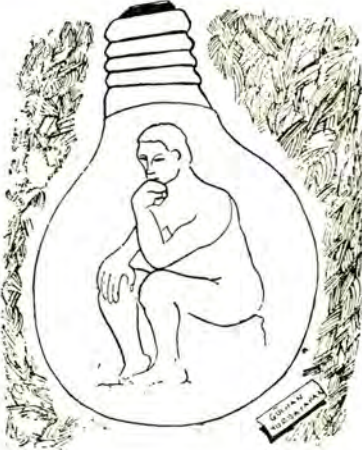
Aliemiri 2. Sok. Ömür Apt.
Daire: 8/B — DİYARBAKIR

İMTİHANSIZ YAŞAM

İlkokul beşinci sınıfta başlıyor;
İmtihan!
Ortaokul son sınıf;
İmtihan!
Lise bitirmeler;
İmtihan!
Üniversiteye giriş;
İmtihan!
İşe girişte, vazifeye geçişte,
İmtihan!
Dünyaya neye geldik;
İmtihana!...
Yaşamak ne güzel,
Çalışıp yaşamak daha güzel.
Zaten Tanrı bizi imtihan etmekte,
Bırakın şu dünyada birkaç gün bizleri
İmtihansız yaşayalım bari.

MEHMET KÂTİBOĞLU

Tarım Teknisyeni — Halfeti/URFA

— Enerji için çözüm aranıyor. —
(Gülhan YURDATAPAN)

YÜZ VERMEZ SEVGİLİYE

Bahçenden diken olsun; dersene bana ne olur?
Sözünden sitem olsun; etsen bana ne olur?
Sana hiç yaşanmamış bin yıl gönderdim, kâfir;
Omründen bir dem olsun, versen bana ne olur?

METİN PÜTMER

— Yarım saatir bekliyoruz, hâlâ yol vermedi!...

(Tayfur ŞAPOLYO)

KAPICILIKTAN USANMIŞ

Ticaret Lisesi ikinci sınıfta Edebiyat derisi yazılı yoklamalarını yapıyordum. Namık Kemal ve Hürriyet Kasidesinden bir iki beyit sormadan geçemiyordum. Kolay olsun düşüncesiyle birinci beyiti seçmiştim.

Bir iki sınıfta «Yukarıdaki beyiti açıklayın» diye sormuştum. Son yoklamayı yapacağım sınıfa gelince soru tarzını değiştirdim.

«Görüp hükkâm-ı asr-ı münharif sıdk-ı selâmetten

«Çekildik izzet ü ikbâl ile bab-ı hükümetten.»

beyitini yazdırdıktan sonra:

«— Şair hükümet kapısından niçin çekilmiştir?» diye bir soru sordum.

Cevapları okurken, bir öğrencinin tek cümlelik cevabının aynen şöyle olduğunu gördüm:

«— Kapıcılıktan usandığından...»

Yaşar ÇAĞBAYIR
Söke Ortaokulu Türkçe Öğretmeni — AYDIN

Satır — Herkes yerini aldı. Ben kaldım ortalarında!..

(Mehmet GÖKÇE)
Kozan/ADANA

BAŞLIK PARASI

Bir arkadaşım anlatmıştı. Yeni evlenecek bir köy genci için öğretmen ve köyün ileri gelenleri toplanır, kız istemeye giderler. Bu gidip gelmeler bir kaç kez olur. Son gidişlerinde önceden istemiş oldukları 60 bin lira başlık parasının 5 bin lirasını eksiltmek için uğraşırlar. Binbir rica etmelerine rağmen kızın babası kabul etmez. Son sözlü şu olur: «Sizlerin durumunu bilmiyorum değilim. Bütün bunlara rağmen, inan olsun kurtarsa dediğiniz fiyata verirdim.»

Mehmet BOZKURT
Sivas Lisesi Öğretmeni — SIVAS

HAYLAZ ÇOCUK

Tarih öğretmenimiz o gün sözlü yapıyordu. Zekeriya'yı tahtaya kaldırdı, sorular sormaya başladı.

Bütün gününü kahvede oyun oynamakla geçiren Zekeriya, soruların hiçbirisine cevap vermiyor, sadece bilmiyorum diyor.

Öğretmenimiz en sonunda Tarihten bir isim sordu. Zekeriya yine «bilmem» deyince, öğretmen alaylı bir gülüşle:

— Yazık sana Zekeriya! dedi, insan «karo papaz» diyemez mi?

Kenan ONAK
Taşınar Nahiyesi
Aksaray/NİĞDE

— Hanım, hanım, pillice bak! Yeme de yanında yat!...

(Nuri BİLGİN)

MİLYON ÜSTÜNE MİLYON

975432796478
257553843210
45743295497
1179887958
2254254395432
955543496543
943556982
555456798001
214512300
66680008022
543654569800
21249999900
40055500055
2278398800877
89432100789
11223579666
1918795378900
3254967810
55432144455
999955222000
8577788009581
54323521779
7775432109876541
9865321345678
123987981789
999765432754
53789321543214
997543212955
543253200000
7543214356789
954321456999
9543214332100
4899544332100
49982245678
9978754321456
9543214325432
92439543219127432

25 milyon

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 20157 - A - 60109 — 188)

DERİVİT

yara
yanık
sivilce
egzama
uçuk
traş
sonrası
ve deri
iltihapları
için
**LOKMAN
DERİVİT**

(Benson Reklam: 25 — 190)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selami M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi

No: 8.10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, san-
timi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

Fiyatı: 150 kuruş.

evinizin bankası herkesin bankası

**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI**

HALA BİR
KONUT
SAHİBİ
DEĞİLSENİZ

İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR

(Basın: 20166 - A - 60093 — 189)

Adlarımız... Soyadlarımız... ERHAN TİĞLİ

— 18 —

ŞEHİSUVAR: Usta ve cesur binici anlamına gelen Farsça bir addir.

«Aferin ey ruzigârın şehisuvâr-ı safderi

Arşa as şimden geru tığ-i Süreyya
gevheri»
(Nef'i)

ŞEMS, ŞEMŞİ, ŞEMSETTİN: A-
rapça güneş demektir bu adın kökü.
Şemsi güneşle ilgili, Şemsettin: Di-
nin güneşi anlamlarına gelir. İddia-
lı ve dilek kokan bir addir. Ama va-
sıl Arapların güneşlik olarak kullan-
dıkları ve o anlama gelen şemsiyeyi
biz yağmurda kullanıyorsak bu adı
da öyle ters anlamlarda kullanmış-
dır. Öyle olmasaydı memleket böy-
le geri kalmazdı...

ŞERAFETTİN: Dinin şerefliliği
anlamına gelen Arapça bir erkek
adidir.

SEREF: Ululuk, üstünlük, onur
anlamına gelen Arapça bir addir.
Erkek adidir. Ama divan şiiiri yazar
bir Şeref Hanım vardır. Bakın ne
diyor:

«Ederim ziver-i aguş-u hayâlim

yâri
Daima hizmet-i mihmanım ile
eğlenirim.»

(Sevgiliyi hayâlimin kucagina süs
yapar, daima bu konuşuma hizmet
etmekle eğlenirim.)

ŞERİN: Utangaç anlamına gelen
Farsça bir kadın adidir. Tefik Fik-
ret'in bu adı taşıyan bir şiir kitabı
vardır. Eski bir addir. Bugün pek
geçmiyor. Çünkü utanmak modası
geçmiş bir nesne oldu, utangaç kızlar
evde kalıyor, en kapalı yetişen
aile kızları bile ilk fırsatta kolunu
bacağını açıyor...

ŞEVKİ: Şevkle, neşeyle ilgili de-
mekdir. Arapça bir erkek adidir.
Çocuğunda yaşama şevki bulunması-
nı isteyenler ya da çocuğun kendi-
lerine şevk vermesini isteyenler bu
adı korlar onlara. Ama şevkleri kal-
maz, çıkınca çarşıya, pazara...

ŞİRİN: Tatlı, sevimli, cana yakın
anlamına gelen Farsça bir kadın a-
didir. Bu ad, kızınızın parasız rek-
lâm yapar, albenisini artırır... Ün-
lî ad: Ferhat ile Şirin.

«Gezermiş kasrın etrafında yer

yer mehrular
Mükahhal gözlü ŞİRİN sözlü Leyli
yüzlü ahular»
(Nedim)

ŞİNASI: Taniyan, bilen, anlayan

anlamına gelen bir erkek adidir.

TAHİR TAHİRE: Temiz anlamı-
na gelen Arapça bir addir.

TAHİR EFENDİ İÇİN

Bana Tahir Efendi kelp (köpek)

demiş

İltifatı bu sözde zahirdir (açıktır)

Maliki mezhebin benim zira

İtikadımca kelp tahirdir. (Hem

köpek Tahir Efendidir hem de kö-

pek temizdir anlamında...)

TALİP: TALİBE: İsteyen, istekli

anlamına gelen Arapça bir addir.

AŞK İKLİMİ

Onsekiz yaşın Nisan günleri
Dünya bir kızın gözlerinden ibaret
Hayat bir tas su içimi

Ne zaman oldu aklımda yoktu

Yağmurlar yağdı hatırladım

Yayıldı içime aşk iklimi

Toprak kokusu bu muydu

Böyle miydi benim insanlarım

Ben hiç yerildim mu severken

Ah bu uzak ses kimin

Şiirpheniz olmasın şimdi bile

Dişip ardına gidebilirim.

(Talip Apaydın «Susuzluk'tan»

TAYYİP, TAYYİBE: İyi, hoş anla-
mına gelen Arapça bir addir.

«Yalnız yaşamak için geldik bu
dünyaya

Başka hiçbir şey için değil

Mesut olabilmemiz içindir

Ne varsa bu dünyada

Gökyüzünden tutun da

Ağaçların meyvesine

Hattâ gölgesine varıncaya kadar

Ne varsa bu dünyada

Mesut olabilmemiz içindir

Aklınızda bulunsun.

— Şimdilik'ten —

(M. Tayyip Uslu)

TEVFİK: Uygunlaştırma, Tanrı

yardımlı anlamına gelen Arapça bir

erkek adidir.

«Kimseden ümid-i feyz etmem

dilenmem perr ü bal (kol kanat)

Kendi cevvim, kendi eflâkimde

(gök boşluğu) kendim tairim

(uçarım)

İnhina (eğilmek) tavk-ı esaretten

(esirlik zinciri) girandır (ağır)

boynuma

Fikri hür, irfanı hür, vcdanı hür

bir sairim.»

(Tevfik Fikret)

ULVİ, ULVİYE: Yüce, yüksek, gö-

şe, mânevî âleme mensup anlamına

gelen Arapça bir addir. Söylevlerde,

seçimlerde çok geçer. Reklâma mü-
sâit bir addir. Kaçırmayın, hemen

koyun çocuğunuza bu adı, rahat e-
dersiniz sayesinde, fırsat bu fırsat-

tır...

ULYA: Yüksek, pek yüce anlamı-
na gelen bir ad. Arapçadır. Kadın

adidir. Bu adı korsanız kızınıza, ka-
vuşursunuz yüklü bir başlık parası-
na, ucuza gitmez!

UMAY: Huma kuşunun Türkçesi-
dir. Erkek ve kadın adı olarak kul-
lanılır. Ama çoklarının ummak'la

karıştırılabilir, aydan bir şey umul-
duğu sanılır. Oysa a'ya gitmek, on-
dan bir şey ummak bizim neyimi-

ze...

UMUT: Ümidin Türkçesidir. Er-

kek adı olarak kullanılabilir. Ço-

çuklarından bir şey uman kişiler bu

adı kor onlara. Ama boşuna, çocuk

kendi derdine düşer, unuttur anası-

nı, babasını, hele bir de evlendi

mi... Havada bulut, sen onu unuttu...

UĞUR: İyilik mustusu ve kaynağı

demektir. Erkek adidir. Çocuğunuz

uğur getirsin diye bu adı koyarlar

ona, analar babalar. Adam olsun di-

ye uğrunda harcarlar çok paralar.

Ama o, cilveli bir dilbere kaptırır

kendini, uğramaz ailesinin yanına.

Sormaz bile hallerini. Böylece boş

gider tüm çabalar...

UYGAR: Medeni anlamına gelen

öztürkçe bir erkek adidir. Koyun

çocuğunuza bu adı. Hiç olmazsa a-

dından utanır da densizlik etmez,

kendini ayarlar.

UYSAL: Yumuşak başlı anlamına

gelen Türkçe bir addir. Daha çok

soyadı olarak geçer. Bu adı koyma-

yın çocuğunuza, herkes tepesine bi-

ner, yardım, kredi dümeniyle soku-

lurlar yanına, işçilerine müdahale

etmeye kalkarlar. Ama bilmezler ki

yumuşak atın tekmesi pektir...

(Devamı var)

SAGLIĞINIZ İÇİN

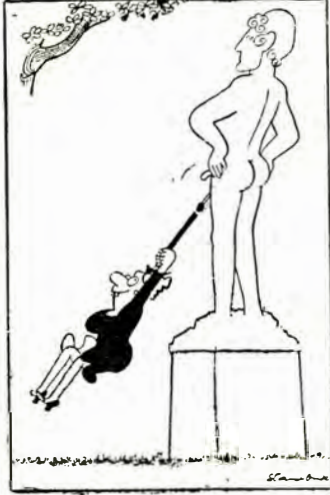
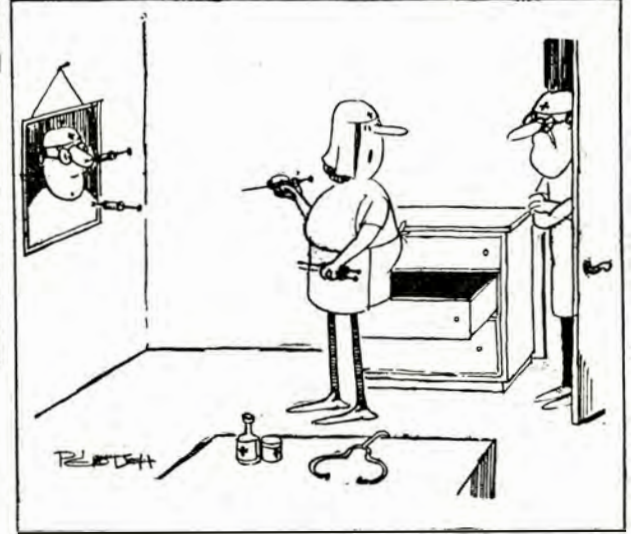
daima
Panason
içiniz

PANASON

Yediden Yetmişe Herkesin Çayı

(Benson Reklam: 26 — 191)

Dünya KARİKATÜR LERİ

YAZISIZ

- HAH HAH HAAA! KOMEDİ
BUNA DENİR İSTE!..

- SANA BİRKAÇ VANTUZ
KOYACAĞIM ŞİMDİ!..

- SİZ BU ŞİRINGALARI KULLANMIYOR-
SUNUZ NASIL OLSA!..

- DÜYDÜN MU? FABRİKADA CASUS VARMIŞ!

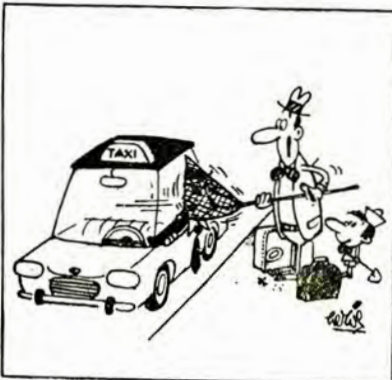
- OLAMAZ BU!.. EVLENELİ BİR AY
OLDUĞU HALDE BU ELBİSEYE
SİĞMİYORUM!

- HAYDİ SUFLÖR!

- OĞLUNUZU FOTOKOPİ MAKİ-
NESİYLE OYNATMAYIN!..

- TAKSİ, SERBEST MİSİN?

- HARİKA BİR
ARABA BU...

- HER YERE GİTİP
ÇIKIYOR... HATTA...

- BİR POLİSİN BACAĞLARI
AĞASINDAN BİLE!..

İş Bankası

33 090 talih - liye 20 Milyon! Bu gü - zel

Şölen

firsattan ya - rar - lan - mak için

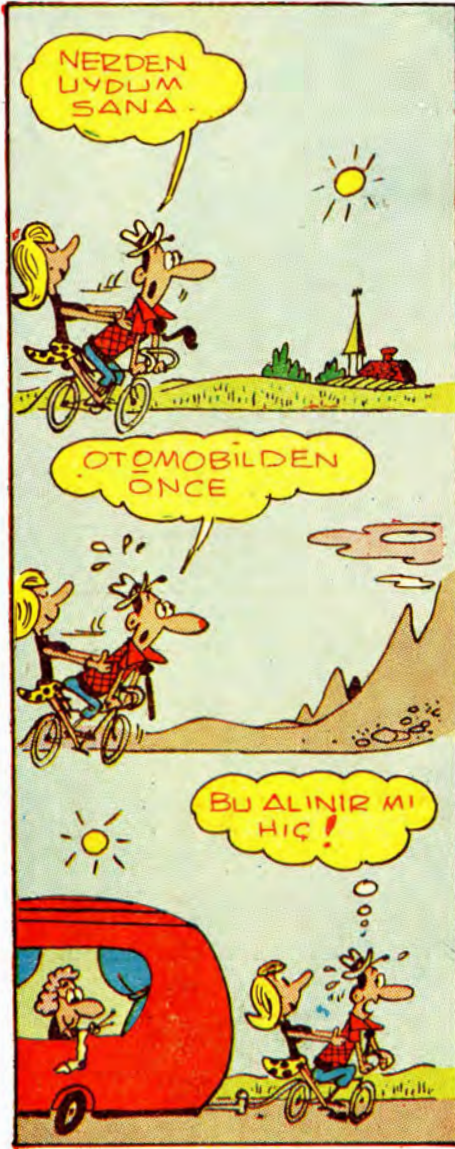
bir çekilşte

ta - sar - ruf - ları - nızı 31 A - ra - lık akşa - mı - na

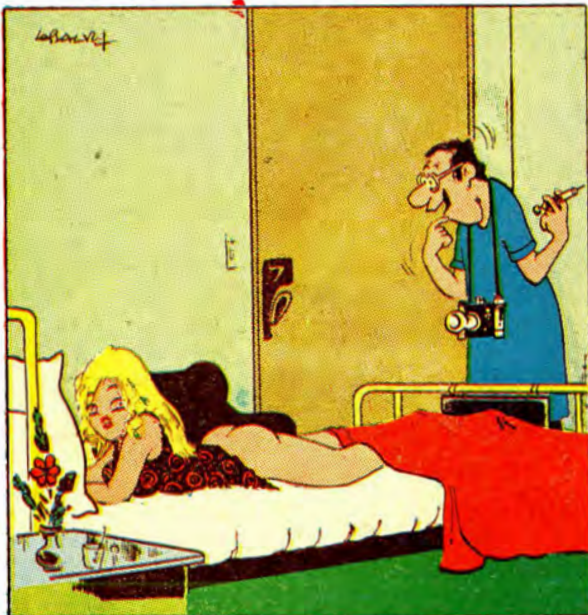
20 milyon

kadar İş Banka - sın - da top - la - yınız.

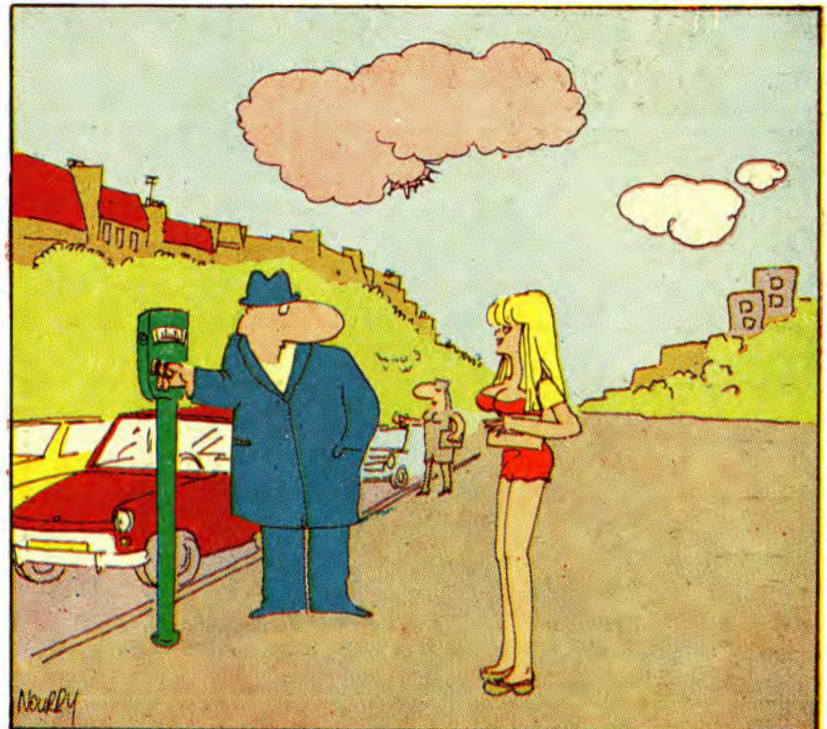
Akbaba

-YAŞASIN TENZİLÂTLI SATIŞLAR!..

-HASTANEDEN ÇIKMADAN BİR
HATİRA SAKLAMAK İSTEDİM!

-YARIM SAAT, BİR SAAT, BİR BUĞUK SAAT,
YARIM SAAT Mİ OLSUN?..